

אוצרות המייטשיץ

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

כ"ד בניסן תשפ"ו | שבת קודש | גליון 196

פרשת שמיני

שני דגלי חכם בנידון שמואלי שליט"א

פרקי אבות
משה קבל תורה מסיני,
ומסרה ליהושע

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

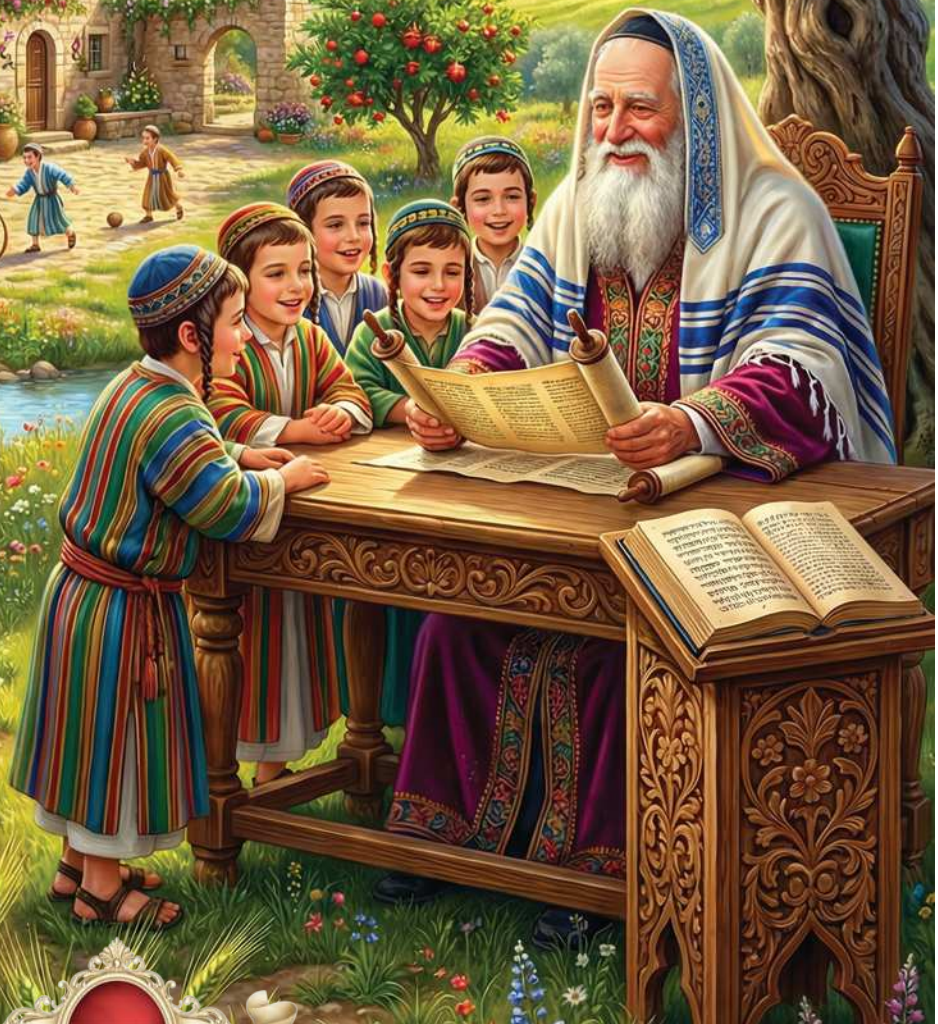
שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ד"ת
18:29	19:09	19:40	20:28
18:49	19:09	19:41	20:29
18:48	19:08	19:40	20:27
18:47	19:07	19:39	20:26

במנחה ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ה ניסן

כה. רבי חיים הלברשטאם מצאנז בעל הדברי חיים, תרל"ו

יום שני - כ"ו ניסן

כו. יהושע בן נון, קבור ליד שכם, ב' תקט"ז | רבי משה בן ר' חיים צבי טייטלבוים, אמו"ר מסאטמאר, תשס"ו. | רבי אפרים ב"ר אהרון נבון, מח"ס מחנה אפרים | רבי שמואל מרציאנו, מח"ס ויען שמואל | רבי אפרים ב"ר שמואל העשק, מח"ס לוי'ת חן וש"ת אדני פז | רבי משה שמעון הכהן ויטנרוב ראשי ישיבת מקור חיים, תשנ"ד

יום שלישי - כ"ז ניסן

כז. רבי יעקב חנניה קובו רבה של סלונקי | רבי אשר זליג מרגליות, מח"ס קומי רוני, תשכ"ט | רבי יצחק ישעיה אלפיי ממקובלי בית אל | רבי יהודה כהנא, מח"ס קונטרס הספקות, תקע"ט | רבי אברהם הלל גולדברג, מח"ס הארץ ומצוותיה, תשנ"ד | רבי בנימין רב מגדולי המתכנים, תשנ"ה

יום רביעי - כ"ח ניסן

כח. רבי מאיר ראגור, מח"ס דרך אבות על פרקי אבות | רבי שבתי הורביץ בן השל"ה, מח"ס ווי העמודים | רבי יחיא צאלח-מהר"ק, מח"ס פעולת צדיק, תקס"ה

יום חמישי - כ"ט ניסן

כט. רבי משה מקוברין, מח"ס דבש השדה, תר"ח | רבי מרדכי שלום יוסף פרידמן מסדיגורא, כנסת מרדכי, תשל"ט

יום שישי - ל' ניסן

ל. רבי אברהם ברודא, בעל "אשל אברהם" על הש"ס ועוד, תע"ז | רבי חיים ויטאל-המהר"ח, מח"ס עץ חיים, ש"פ קבור בסוריה | רבי יעקב בירב, מח"ס שו"ת מהר"י בירב, ש"ו, קבור בצפת | רבי יעקב עמדון, מח"ס מור וקציעה, תקל"ו | רבי משה הרשלר מעורכי האנציקלופדיה התלמודית, תשנ"א

יום שבת - א' אייר

א. רבי מסעוד הכהן מח"ס פרחי כהונה, קבור באוהרן אלג'ר | רבי מנחם מנדל מויטבסק, תקמ"ח | רבי צבי הירש אשכנזי, מח"ס שו"ת חכם צבי, תע"ח | רבי משה שלום, מח"ס ישמח משה | רבי יצחק חזן חבר ביח"ד העליון, מח"ס יחוה דעת, תש"ן | רבי יששכר חכמון הדיין, תשכ"א | התנא אבא שאול מחכמי התלמוד, קבור בביריה ליד צפת | רבי יוסף הלוי ב"ר מאיר מייגאש, רבו של הרמב"ם, ד'תתק"א | רבי אברהם מסלונים, מח"ס בית אברהם, תרצ"ג | רבי משה שמואל שפירא, ר"י באר יעקב, תשס"ו

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מיר"ר גדול הבקבולים

שילוח 3 א בואטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צדיקים של אברכי ירבני הישיבה כולל סעודת ודברי תורה וקדושים כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שילוח 7 א בואטסאפ

הידור מצווה

הסביבת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפקידות של מיר"ר שילוח"א וכן כל ספרי מיר"ר

שילוח 5

תיקון נפטר

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שמות טיפוסים

שילוח 7

קביעת פגישה למיר"ר

אך ורק דרך הטלפון שילוח 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך
ללמוד התורה הקדושה להצלחת

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לע"ז

תולידם לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה ו

חלוקת ספרי הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת האלכה וזמנית 2-3 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בחצאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

03-5520004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיטורים: 073-3718129

ע"פ צחצח 'שואב' יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

אבל ב'משנה תורה' בפרשת 'ראה', שלוש החיות הראשונות כתובות בפסוק אחד, ואחר כך ה'חזיר' בפסוק נפרד. אומר על זה רבנו בחיי - מה שיהיה עם גלות 'אדום' שזה כנגד החזיר, שהיא תהיה משונה וקשה מכולם, ולכן החזיר מוזכר לבד.

גלות אדום - קשה מכולם

גלות אדום זה הגלות שלנו. תכף היא נגמרת והולכת מן העולם ואז ישראל יזכה לישועה. רק שלא יקומו עלינו הישמעאלים האלה.

כתוב ב'זוהר' והביא את זה המהרח"ו, שאחרי גלות 'אדום' תהיה גם גלות 'ישמעאל' שמונה חודשים. שהשם יציל את עם ישראל מהם. ואומר שהיא הכי קשה מכולם ולכן צריך הרבה כוח. ואיך ניצלים מהם? אם נשמור את עצמנו ממאכלות אסורות המשקצים את הנפש הטהורה.

עשרה פעמים נאמר שקץ

הבהמות והחיות הטהורות נבראו מצד החסד. יש עשרה בהמות טהורות כמו שכתוב פרשת 'ראה': שור, שה כשבים שה עיזים, איל, צבי, יחמור, אקו, דישון, תאו, וזמר' כל זה מצד ה'חסד'.

והבהמות הטמאות מצד הדין ולכן רוח הטומאה שורה עליהם, וס"א דבוקה בהם. אפילו שאדם מאוד נזהר ולא רוצה בשום אופן לאכול, זה עלול להתחיל לאט לאט, וזה מטמא אותו עוד ועוד והוא לא מרגיש שום בעיה. זו צרה שאין כמותה. מטמאת ליבו של אדם. כתוב שם בתורה 10 פעמים 'שקץ'.

נבא סאלי מוכר

צריך לדעת איפה לקנות את המאכלות. אדם אחד היה רעב והוא נכנס לאיזה מסעדה ושאל: 'יש לך תעודה שהכל כשר? אני רוצה לשבת לאכול.'

מה הכשרות?

אומר לו המוכר: 'מה אתה שואל שאלות? אתה לא רואה את התמונה של 'בבא סאלי' שפה תלוי? יש לך עוד שאלות? הכל פה למהדרין!!'

אומר לו הקונה - 'תשמע, אם אתה היית תלוי, והבבא סאלי היה מוכר זה היה בסדר...'

הסיבה שהילד הקטן הדרדר

אספר לכם מעשה מזעזע, הייתה

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

מנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

הקשר בין פסח לפרשת שמיני

מיד אחרי שיצאנו מחג ה'פסח', אנו קוראים בפרשת 'שמיני'. הפרשה עוסקת בין השאר במאכלות האסורות. במילה 'פסח' נרמז הקשר בין החג לבין פרשת השבוע. 'פסח' - פָּה סָח, כלומר, על האדם להיזהר מה הוא מכניס לפה שלו ומה הוא מוציא מהפה.

הימים הללו ימי ספירת העומר, הרמב"ן כותב שהם כמו ימי חול המועד, וצריך מאוד להיזהר בהם ולהתנהג בהם טוב, כי כמו שאדם מתנהג בימים הללו, כך אומר הרש"ש שזה ישפיע עליו לכל השנה להתנהג טוב. לכן צריך להיזהר איך הוא אוכל, מה שותה, מה מדבר וכו'.

השפעת אכילת איסור על האדם

הגמרא במסכת 'חגיגה' מספרת על אמו של אלישע בן אבויה, בזמן שהייתה מעוברת, עברה ליד מקום של עבודה זרה, הריחה מאכל אסור, והיה לה תאוה לאכול מאותו מאכל האסור, ואכלה ממנו לבסוף. ואותו אוכל האסור היה מפעפע בגופה כארס של נחש. ולאחר שגדל בנה אלישע בן אבויה, הוא נהיה גדול בתורה (היה מהארבעה שנכנסו לפרד"ס, והיה רבו של רבי מאיר בעל הנס), ובכל זאת נשאר בו אותו 'ארס' של אותה אכילה של אמו, ולמרות שהאכילה הזאת הייתה בהיתר, כי מעוברת שהריחה מאכל ומתאוה לאכול, מאכילין אותה אפילו ביום הכיפורים כדי שלא יהיה סכנה לעופר. בכל זאת נתערב הארס בדמו ובנפשו, עד שהבשילו פירותיו ונעשה 'אלישע - אחר' (כך הוא כונה בגמרא), שכפר בכל התורה כולה.

רואים אנו מה יכול לגרום מאכל אסור שיהודי אוכל. ההשפעה של הדבר הזה הוא כמו קרינה שמזיקה בתוך גופו של האדם, למרות שהוא לא חש זאת בבשרו, אך הדבר עושה את פעולתו בגוף ולאחר זמן ניכר פעולתו גם כלפי חוץ.

כך כותב הרמב"ם, שהמאכל שאוכל האדם הופך לדם, והדם זורם אל הכבד, ומשם אל הלב, ובלב הוא עובר תהליך זיכרון והולך אחר"כ אל המוח שהוא כלי המחשבה. וכל זה תלוי בשולחנו של האדם, שיהיו עליו מאכלים כשרים בלבד, בשר כשר, עלי ירק ללא חשש תולעים וכו'.

מדוע נכתבו דווקא ארבעת בעלי חיים הללו?

פרשת 'שמיני' מדברת גם כן על מאכלות אסורות.

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

מבשלים שמה גמל ושרצים בר מינן. צרה גדולה ואני לא יודע מה לעשות, וזה ממש פיקוק נפש. אני רוצה לדעת מה איך אני אתגבר על זה?

אמר לו הרב: 'קודם כל כמה שפחות ליהנות מהאוכל, וגם אל תמצוץ את העצמות. נכון שזה 'פיקוק נפש', אבל תאכל כמו שקפאו שד. וכך זה פחות ישפיע לרעה'.

'הסיבה שאדם נמשך לתאוות'

התורה אומרת "אל תשקצו את נפשותיכם... ולא תטמאו בהם". עם ישראל נשמות קדושות וטהורות אוכלים דברים עדינים כמו כבש, עז, שור, פרה. חס ושלוש מלאכול מאכלות אסורות. זה מטמא וזה מטמא את הלב ואדם נהיה מטומטם, זה משקץ את הנשמה.

לכן צריך שאדם יעשה הכל שלא יכניס לפה שלו שום מאכל טמא. גם דבר שלא נשחט טוב כהלכה אוי ואבוי מה שזה עושה לילדים.

חייבים תמיד לדקדק באכילה כדי שהנפש והגוף יגדלו רק על קדושה. האדם נבנה וחי מהאוכל. החלק הבריאי שבמאכל מתברר ועולה למוח וככה האדם ניוון. ואם אדם אוכל מאכלות לא כשרות, זה מטמא אותו ואז האדם נהיה בר מינן מטומטם מתאוות ומתחיל לעשות דברים לא נכונים ומקבל מחלות.

'הקפדה גם באוכל כשר'

גם באוכל כשר שאוכל צריך לברך טוב, כי מעורב בזה כל מיני 'סיגים', וצריך להוציא את הרע ולהשאיר את הטוב ולברר את הטוב מהרע ושיישאר רק הטוב. ואת זה עושים רק על ידי 'ברכה'.

איך הקדוש ברוך הוא ברא את העולם? קודם כל הוציא מן האדמה את הבהמות הטמאות, ובסוף הוציא את האדם, כדי שהכל יזדכך טוב ורק אחר כך הוציא את האדם בסוף.

אותו דבר האדם ישתדל בימינו. עכשיו מה יעשה הבן אדם, הרי הוא לא רואה איך שוחטים את העוף.

כשאנחנו היינו ילדים, אז היינו לוקחים את התרנגול והולכים לשוחט, ואתה אומר לו לפני כן 'תבדוק את הסכין', אז יש בעצם השגחה.

ברכות שמים מעל'

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

הכפרי סיפר לרב שהוא רוצה לקרוא לתינוק 'מרדכי החייט' על שם אבא שלו שהיה קוראים לו מרדכי והוא היה חייט במקצועו.

והאישה רוצה לקרוא לו 'מרדכי הסנדלר', כי אבא שלה היה 'סנדלר'... ולכן יש ביניהם מריבה.

הרב שקל את הדברים בכובד ראש ואמר, שהוא מציע לקרוא לו מרדכי!.

כיון ששניכם מסכימים על מרדכי. וכשיגדל- נראה באיזה דרך הוא ילך. אם בדרך של להיות 'חייט', אז נוסף לו 'חייט' לשמו, ואם יהיה 'סנדלר', אז נוסף לו 'סנדלר' לשמו. זה המשל.

'אתה בוחר לאן לנתב'

והנמשל- ביום טוב כל אחד מקבל 'שפע', והשאלה להיכן ניקח את ההשפעות הללו? כל אחד הוא מחליט לאיפה לנתב, אם זה לתורה, או חלילה 'חזרה להבלי העולם'. זה כל העניין! ולכן צריך להשתדל על זה שבאמת אדם ינצל את הזמן שלו, ולנצל את כל ה'אור' שקיבלנו ולהמשיך את זה הלאה. בפרט שעכשיו זה ימי 'ספירת העומר' ימים פ'ספירים', וצריך שאדם ידע איך לקחת את הדברים לתשומת ליבו.

אותו דבר גם עכשיו- עיקר הטהרה של ה'רגל' חלה דווקא בימים שאחרי ה'פסח' כשיוצאים מה'רגל'. ולכן צריך לנצל את הזמן הזה.

'אל תתענג על העצמות'

היה חייל אחד יהודי שהיה במלחמה והוא בא לחפץ חיים' בוכה ואמר לו: כבוד הרב אני לא יודע מה לעשות. אני במלחמה עם הגויים ואין שמה שום אוכל כשר.

איזו משפחה אחת ב'אשכנז' שהיו להם שבעה ילדים וכולם תלמידי חכמים מבריקים והם היו שומרים על המאכלות משהו לא רגיל.

הילד הקטן, רואים אותו לפתע שרודף אחרי מעשים לא טובים. אמא שלו הייתה בוכה והלכה ל'חתם סופר' ואומרת לו: 'אני לא יודעת מה לעשות?', אומר לה הרב: 'הוא אכל מאכל לא כשר'.

אמרה: 'זה לא יכול להיות. אני נותנת לו לאכול, והכל אצלנו עובר אלף בדיקות ואחר כך נותנת לו לאכול. איך יכול להיות שהוא אכל לא כשר?!'

אמר הרב- 'תבדקי'.

שאלה את הילד וחקרה, והתברר... שלפני שנתיים קראו לו לאיזה 'בר מצוה' של חבר ונכנס לשם והאוכל היה כשר למהדרין. אז היא שאלה: 'איך לא אמרת לי שאתה הולך?'

אומר לה: 'קראו לי באמצע הדרך ונכנסתי לכמה דקות וטעמתי מהאוכל'. היא הלכה לשאול את המשפחה שם שהיא מכירה אותם, ואמרו לה: מה פתאום, האוכל זה 'גלאט'.

בקיצור, באמת האוכל היה בסדר והשחיטה הייתה בסדר. אבל החתם סופר אמר על השוחט ששחט: 'אסור לאכול משחיטה שלו'. וכיון שהחתם סופר הוציא מהפה כך, למרות שהוא שוחט טוב והילד אכל... זה השפיע עליו לרעה. ועכשיו צריך לעשות תיקון למאכל האסור הזה. תראו כמה זה משפיע.

'מרדכי החייט או מרדכי הסנדלר'

יש חקירה אצל הראשונים מתי אדם נטהר מטומאתו כשטובל במקווה.

האם בעת שמכניס את הראש שלו בתוך המים ואז חלה הטהרה? או כשהוא יוצא מן המים חלה הטהרה?

היה מעשה עם איזה כפרי שהגיע לרב לספר על מריבה שפרצה בתוך ביתו. שאל הרב 'למה רבתם?'

ענה לו שנולד להם תינוק, ולא הצליחו להגיע הוא ואשתו לעמק השווה בקריאת השם לתינוק.

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שולחן 03.5520004 7

משולחן המלך

ההוא מהפחד ברה...

בינתיים 'השוטרים המהופשים' התחילו לרדוף אחריו, והם לקחו את הכסף שהוא עזב, והלכו... ובאמת הכסף שנתנו לו לא היה מזויף, אך הם עשו לו 'תרגיל' והתחפשו לשוטרים ועצרו אותו בדרך, והוא הפסיד הכל.

'מנעולים להרגליו'

ככה גם בא יצר הרע לאדם. אם האיש הזה היה עיקש ולא מפחד והיה עומד על שלו, לא היה קורה לו כלום. אך הוא לא האמין שזה כסף אמיתי וחשב שהכל מזויף אצלו, ואז כשהכל מזויף, אז האדם מפחד, ולא הולך לו, והוא בורח. לכן צריך האדם שאת המצוות שלו יעשה 'אמיתי' ולא 'מזויף', וילך בדרך השם 'אמיתי' ויעשה רצון אבינו שבשמים.

ועכשיו בימי 'הספירה' האדם יכול לעשות הכל 'אמיתי' ולהתחיל מחדש. שלא יהיה איתו חס ושלום בעיות וצרות.

מלבד זה, בימים הללו ניתן לתקן את המידות שלנו, ולכן מתחילים לקרוא 'פרקי אבות', כדי שאדם יתקן את המידות שלו.

הרי כתוב 'לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו ויקנה 'מנעלים לרגליו'. ורבותינו אמרו 'אל תקרי 'מנעלים', אלא 'מנעולים להרגליו'.

'ספירת העומר זמן ליטוש לנשמה'

הספירה שלנו זה הכנה ל'מתן תורה'. אנחנו מכינים את עצמנו לקבל את האור הגדול של 'קבלת התורה'.

'וספרתם לכם', מלשון 'ספיר ויהלום'. 'ספיר' זה 'אבן טובה', וכאשר מלטשים אותה, היא מאירה.

כך גם אנחנו, על ידי מצוות 'ספירת העומר' מלטשים את הנשמות שלנו ומאירים אותן כ'ספירים' ומטהרים אותן את הנשמות הקדושות הללו.

של רבי שמעון בר יוחאי: 'כל ברנש דלא מני חושבנא דא אינון שבע שבתות תמימות, לא אקרי טהור ולא מכללא דטהור הוא, ולא הוא כדאי למהווי ליה חולקא באורייתא'. כלומר לא כדאי שיהיה לו חלק בתורה בכלל. זה מפחיד. ולכן, צריך להיזהר ואסור לאבד אפילו יום אחד בספירה. וזה המסלול בשביל שאדם יוכה לטהרה ולקבלת התורה.

'100.000 דולר תמורת 30.000 דולר'

סיפר ה'סבא מנובהרדוק', ש'בורשה' היו קבוצת רמאים נוכלים שכל עבודתם היה איך לרמות אנשים. יום אחד הם פגשו איזה יהודי טוב. דיברו איתו ואמרו לו 'תשמע, אל תגלה לאף אחד... יש לנו מכונות שמדפיסות 'שטרות' של כסף בכמויות גדולות. אתה תיתן לנו 30,000 דולר אמיתיים, וניתן לך 100,000 דולר מזויפים, ואתה יכול לקחת את ה-100,000 האלה ותבדוק בבנקים ואצל חלפני כספים איפה שאתה רוצה, ותראה שאי אפשר לגלות את הזיוף שלנו'.

אמר להם 'בואו נבדוק. תביאו לי קודם כסף'. נתנו לו כסף, ואמר להם 'את זה אני לוקח אחרי שאתן לכם גם כן כסף'. אמרו לו 'בסדר'.

הלך ובדק אותם בבנק, ואמרו לו: 'זה אמיתי'. הלך לעוד בנק וגם לחברים, והכל היה בסדר.

בא ואמר להם 'זה מה שנתתם לי זהו זיוף טוב. קחו עכשיו אתם את הכסף האמיתי. נתן להם 30,000 דולר והלך.

לא עברו אפילו 10 דקות, ולפתע שני שוטרים עוצרים אותו 'תעצור!', מה יש לך בתיק?'. התחיל האיש לפחד ולרעוד. פתחו את התיק ומוצאים שם את הדולרים...

היום אין לך כלום ואתה לא יודע מה אתה עושה בכלל, ולכן זה בעיה גדולה. ולכן צריך שיהיה כשרות מהודרת. אם לא כן, איך האדם יאכל!?

'לשמר את האור'

עכשיו אחרי ה'פסח' כבר מתחיל ה'חמץ' לחזור לארונות ומתחילה שגרת החיים. אבל כל אדם עדיין יש לו את הטעם המתוק של כל ימי ה'פסח', חול המועד, והימים הטובים. ולכן כל אחד יתעלה בימים הללו. הימים הללו ספוגים עדיין בקדושה. איזה אכילת מצות ואיזה זהירות שלא יהיה אפילו משהו חמץ, עליה לרגל לקבל פני רבו. כל אחד רוצה לשמור את כל האור הגדול הזה.

'טהרה חמורה'

אומר רבי עקיבא "לפני מי אתם מטהרים, ומי מטהר אתכם?" - 'לפני מי', בימי הספירה ע"י מצוות 'ספירת העומר', חוץ מזה שבוה מתקן את המידות, יש בה גם כוח טהרה מיוחד.

אומר רבי שמעון - 'תא חזי, כשישראל היו במצרים, היו ברשותא אחרא והיו ברשות ס"א והיו אחוזים בטומאה כאישה בימי טומאתה. ואחר כך שיצאנו ממצרים פסקה הזוהמה, וצריך לקיים 'וספרה לה שבעת ימים'. ועכשיו אנחנו צריכים לטבול במקווה טהרה מיוחד. לא מקווה טהרה תחתון שטובלים כאן אחרי שבעה ימים, אלא מקווה טהרה עליון. בעולם העליון הנשמות טובלות, ולא מספיק להם שבעה ימים, אלא צריך שבעה שבועות. אחרי שסופרים שבעה שבועות, אפשר ללכת למקווה הזה ולהיטהר ולהתקדש'.

'זהירות לא לאבד יום אחד מהספירה'

ולכן הוא אומר 'וספרתם לכם' לכם דייקא, לכם- לעצמכם, כדי שאתם תטהרו, ואתם תזדככו. כל מי שסופר, סופר כדי לזכך את עצמו, ככה יוצאים מהטומאה כל יום עוד קצת ועוד קצת, וכך האדם נטהר, ואז הוא יוצא מהטומאה וזוכה עוד מעט לטבול במקווה העליונה. ואומר הזוהר - מי שלא סופר, ומאבד יום אחד מהספירה, 'לית דין מסטרא דטהור'. זה הלשון

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' באב התשס"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

ה'ה' יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני הי"ו ויהי שיוכה לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמוחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

'החתונה שלך בעוד 50 יום', הוא סופר לעצמו כך- 'עוד 48 יום', ואחרי מספר ימים אומר 'עוד 40 יום לחתונה' ומציין כמה ימים נשארו לחתונה הגדולה. אז למה אנחנו סופרים כך ומוסיפים כל יום עוד יום לספירה?

והתשובה היא, ש'ספירת העומר' זה לא רק להגיע ליום ה'חמישים', אלא כל יום זה מתנה והארה בנשמה. כל יום אדם מקבל 'תוספת' בנשמה שלו. כל יום הולך ומאיר בפני עצמו. נכנס 'אור', ויוצא 'טומאה' מהאדם. כשנכנסת הקדושה, הסטרא אחרא הולכת לה.

איך שתתנהג הימים אלו-כך תתנהג כל השנה

כמו שכותב המהרש"י שמתקנים בכל יום 'מידה' אחרת. שבוע הראשון מתקנים 'חסד', וכל יום בשבוע מתקנים פרט אחד באותה המידה. כל יום עוד קצה, ומתקדמים עוד קצת, וזה מאיר את הנשמה של האדם. לכן רבנו האר"י אומר, שעכשיו זה ימי 'קטנות המוחין', כמו תינוק- איך שאתה מדריך אותו ללכת בימים הללו, ככה הוא ילך הלאה.

בימי 'הספירה', אדם נולד מחדש, ואז הוא מקבל לאט לאט את ה'מוחין' שלו וה'אורות' שלו.

לכן אומר הרש"ש- איך שאדם מתנהג בימים הללו, כך יתנהג כל ימות השנה. אם בימים האלה אדם לומד טוב, ויש לו מידות טובות ומנסה לזכך את עצמו, כל השנה ימשך. גם כן, אם אדם לא מתנהג עכשיו טוב, זה ימשך. כך הלאה. לכן צריך חזק להשתדל בנושא.

שימי צדקה לרחל אמנו

אדם לא יודע איך מהשמיים עוזרים לנו, ולפעמים אנו לא יודעים כל דבר ודבר, ולפעמים קורים דברים שהוא לא מבין. אבל בעזרת השם, לאט הדברים מתרחמים והולכים לכיוון טוב.

הייתה איזו ילדה אחת שהייתה נוסעת באוטובוס והייתה תאונה והרבה מהנוסעים נפצעו, וגם זאת הילדה קיבלה מכות יבשות קשות, והיה לה חרדה עצומה מהתאונה. ומאותו זמן היא לא רוצה כבר לעלות לאוטובוס בשום אופן, והייתה הולכת ברגל מרחקים. לא ידעו ההורים שלה מה לעשות, אז הם לקחו אותה לרבי חיים קנייבסקי.

אשתו של רבי חיים שהיא הבת של הרב אלישיב, תפסה אותה ואמרה לה: 'אני אתן לך עצה ואת לא צריכה לפחד והכל יהיה בסדר. כל פעם לפני שאת עולה לאוטובוס, תתני צדקה לכבוד 'רחל אמנו', וכל הנסיעה תעבור לך בהצלחה'. העצה הזאת עזרה לה מאוד. וקיבלה עליה שכל פעם שעולה לאוטובוס הפרישה צדקה לכבוד רחל אמנו.

אמנם צריך להבין כי כבר ב'ליל הסדר' זכינו לקבל 'הארה' גדולה, זה ה'מוחין העליונים', שפע אדיר שאין כמותו, שפע שהוא מבורך בכל מכל כל. ואם זכינו לכל כך הרבה 'הארות' גדולות, למה אם כן צריך שוב ספירת העומר?

עבודה והכנה יום יומית

אלא זה שאלת הבן 'החכם' ב'ליל הסדר'- מה העדות והחוקים והמשפטים אשר ציווה השם אלוקינו אתכם? הוא רואה שב'ליל הסדר' זכינו לקבל הארה כל כך גדולה, ומיד אחרי זה מתחילים לספור 'ספירת העומר'? אז מה שקיבלנו ביום הראשון, הסתלק?

התירוץ הוא- נכון, כל מה שזכינו ביום הראשון הכל היה בדרך נס, כי אנחנו היינו בבחינת 'ואת עָרוֹם ועריה', ובאמת לא היינו ראויים עדיין לאור הגדול הזה, והקדוש ברוך הוא עשה איתנו נס ופלא ונתן לנו את האור הזה הגדול כדי לגאול אותנו ולהוציא אותנו מ'מִטְט' שערי טומאה שהיינו בתוכם.

אבל עכשיו, אחרי שכבר יצאנו ממצרים, צריכים לעשות עבודה של יום יום כדי להזדכך, כדי שנהיה ראויים באמת לקבל את השפע והאור הגדול הזה ב'חג השבועות' ב'מתן תורה'. וכל זה, על ידי שאנחנו מאמינים חזק בקדוש ברוך הוא ורוצים וחפצים ללכת בדרך השם, ורוצים להגביר עליו את המידות הטובות.

אנחנו מכינים את עצמנו ל'חתונה' הגדולה שאין כמותה. ואיזו חתונה זאת להתחתן עם הקדוש ברוך הוא והתורה הקדושה?!

צריך כל יום שאדם יתקן את מעשיו וילך בדרך השם. ועכשיו זה הזמן.

מדוע לא מציינים את הזמן שנותר?

רבותינו שואלים- הספירה שאנחנו סופרים היא באופן שכל יום מוסיפים יום לספירה. צריך בעצם לספור הפוך, כי כשאדם למשל, מחכה לחתונה שלו ואומרים לו:

צדיק באמונתו יחיה
דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

עם ישראל נמצאים כשיכרו לך אחרי שחטאו בעגל, הם בנו את המשכן בעמל רב ובכסף רב ומתחים סוף סוף לראות איך שהשם יתברך משרה שכינתו בתוך המשכן ועל ידי זה יראו שהשם כיפר להם על חטא העגל, אולם קורא דבר קשה, ביום חנוכת המשכן שני בחירי השם יתברך נדב ואביהוא בני אהרן הכהן נלקחו השמימה, (והובאו לכך כמה טעמים), אולם תגובתו של אביהם אהרן הכהן היתה 'יידום אהרן' וביאר על כך האדמו"ר מאוסטרובצא זצ"ל ידוע אשר הבריא מורכבת בארבעה יסודות, ואולי הם מדבר, חי, צומח, דומם, אדם יפגע או יפעל נגד מדבר יחזיר לו, אדם ינסה להזיק לזו יתגונן כמה שהוא יכול, אדם ינסה להוריד מהצומח איזו חתיכה מהעץ העץ יפריש איזו הפרשה מימית, אולם יש דומם אשר לא עושה כלום, אדם יתן מכה לקיר הקיר אינו יכול לעשות כלום, כך אהרן הכהן שהגיע לו ניסיון זה, אפילו לא הראה תגובה או איזה דיבור נגד השם או איזה עצבות, הראייה שהמשיך בעבודתו כמקדש וידוע אשר כן שבעצבות אינו יכול לעבוד את השם כמקדש, מכאן מוסר השכל לכל יהודי באשר הוא עליו לראות איך אהרן התמודד עם הניסיון שהשם ניסה אותו, פשוט 'יידום' היינו דומם, ואיך הגיע לדמה כה גבוה אינו אלא משום שהשקיע חזק מאוד ביסודות של האמונה בהשם,

עליו ללמוד מכאן איך להתמודד עם ניסיונות, לנו לא צריך ניסיון כמו של אהרן בשביל לשאול שאלות על השם יתברך, אלא מספיק נאבדו לנו כמה שקלים, או תקועים באיזה פקק, ומיד אנחנו מתלוננים וכ"ז, עליו חובה מוטלת לחזק את ליבנו בהשם יתברך אשר הוא ממלא כל עלמין, ומלא כל הארץ כבודו, ולית אתר דפניו ממנו יתברך, כל מקום בכל שעה ובכל זמן ועידן נמצא ליד האדם ומוחזיק לו את היד ומכווין את חייו על הצד הכי טוב שיכול להיות בעולם, ואדם שחי בצורה זו ובהכנה זו עליו נאמר "עוז וחדווה במקומו" ביאר הרבי מרוז'ין אצל מי נמצא עוז וחדווה? במקומו, היינו משום שמחובר למקומו של עולם היינו השם יתברך אדם כזה תמיד בשמחה, ועל זה כותב החיד"א הקדוש אשר אם ניקח את המילה "דאגה" יש בה את ארבעה אותיות אולם אות ב' חסרה משום שאות ב' מסמלת על ביטחון ואדם אשר בוטח בהשם יתברך לא שייך בו דאגה, שנוכה להאמין באמת ובתמים, אמן ואמן שבת שלום

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת העלון למייל'
<< להפצת העלון:
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים בדרך
התעלות "במידות טובות" והתעלות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי חסידות

במה האדם ניכר?

אמרו רבותנו בגמ' במסכת עירובין (פ"ה, ע"ג):
אמר רבי אילעאי: בשלשה דברים אדם ניכר:
בכוסו, ובכיסו, ובכעסו. ואמר ליה: אף בשחקו.

האדם יכול לדעת הרבה תורה, לדקוק במצוות
רבות, להתפלל מקידות לבו.

אבל מגלים לנו רבותנו הקדושים, המבין האמיתי
בו האדם ניכר הוא בן דברים ויש אומרים אף
ברביעי.

מחמת שכפשוטנו – פרשת שמיני מדובר על
עניין המאכלים המותרים והאסורים כאכילה, נדבר
השבוע בעניין צורת האכילה של היהודי ונדבר
בעניין כוסו מדברי ר' אילעאי (ואי"ה יתכן שנדבר גם
על שאר הדברים במאמרים אחרים).

בכוסו – ידועים דברי הגמ' במגילה (י"ג, ע"ג):
ישראל אוכלין ושותין, מתחילין בדברי תורה
ובדברי תשכחות [להקדים]. אבל אומות העולם
שאוכלין ושותין – אין מתחילין אלא בדברי תפלות.
אם האדם שותה [אין וכוונתו] ומדבר שטויות ומגביל
פיו, ניכר שיש לו עוד עבודה רבה לשינוי אמתיות
פנימי ומחודת.

כשהאדם שותה משקה עם אלכוהול כיין וכדומה
– סודותיו מתגלים, מצפוני לבו נחשפים וכמאמרם:
נכנס יין, יצא סוד.

עוד אפשר לכאר **כוסו** – בצורה שבה הוא אוכל
ושותה. אם אדם אוכל ושותה בדרך ארץ, מעיד
הדבר על פנימיותו וזו"ך נפשו. מנגד, אם האדם אוכל
ושותה כבהמה, בלא דרך ארץ הדבר מעיד שיש לו
עוד עבודה רבה על מחודת.

כלפי מה הדברים אמורים?

ישנם אנשים שכאשר מגיעים הם לבית מלון – ויש
בר מכל טוב ואפשר לאכול חופשי ללא הגבלה
ממלאים הם צלחות ומדורים למלאות צלחות אחד
צלחות ומהשניצלים עושים הם ערומים 'מגדל בבל'.
וכפועל בהרבה מקרים לבסוף יוצא שהם זורקים
יותר ממה שהם אוכלים, ואין זו דרכה של תורה, לא
ללול ולסבא ולא לגרום לכל תשדוד.

עוד יש לכאר **כוסו** – בעניין הקפדת האדם על מה
שהוא שותה ואוכל בכל מקום וזמן.

יש הטוענים לחשוב שבחופש או שהם לא בבית
אפשר יותר להקל והעיקר שזה כשר, וזה טעות.

האדם ניכר בזה שכל מקום שהוא נמצא יש לו
דרך ברורה, אותה הכשרות ואותם ההקפדות שהוא
נוהג בעניין כשרות מאכליו – הוא נוהג בכל מקום
וזמן.²

יש עוד לכאר **כוסו** – הכלים שבהם האדם אוכל
ואפשר אולי לכלול בזה גם את כלי האדם. כאשר
האדם אוכל עם כלים שלמים, נקיים ומכובדים
וכאשר הוא מקפיד על לבוש נקי ומסודר, מעיד
הדבר על מדות הפנימיות.

שנוכה לאכול, לדקוק בכשרות ובצורת האכילה –
כבני מלכים, אמר.

1. אין בדברינו הנידון האם מותר או אסור ללכת לבתי
מלון והוא לדוגמה בעלמא וכל אחד יעשה כהוראת
רבנותו.

2. אין בדברינו אמורים בעניין אדם המתארח אצל
הוריו או הורי אשתו [שאין להתחסד על חשבון אחרים]
כמבאר בדברי הפוסקים ובכל עניין כל אחד יעשה
כהוראת רבנותו.

משולחן המלך

קרקע עם חבר שלו, ובסוף הם החליטו לבנות על הקרקע
הזאת.

הוא וחברו השקיעו הון רב בדבר. באמצע הבניה, הם
מגלים שזאל להם כל הכסף ולא ידעו מה לעשות. רצו
למכור את הבניין אך לא הצליחו.

לבסוף, באו ה'הסתדרות' ואמרו להם: 'אנחנו נשלם
לכם הרבה כסף, אנחנו צריכים את הבניין'. הלכו השניים
לחזון אי"ש ושאלו אותו 'נמכרו?', אמר להם 'לא. הם לא
שומרי תורה ומצוות, והם יפתחו בשבת את העסק. ולכן
אל תמכרו להם'. עשו מה שאמר הרב, אך בינתיים אף
אחד לא קונה מהם את השטח.

חזרו שוב לחזון אי"ש. אמר להם: בואו ואני אספר לכם
משהו – 'היה איזה אדם אחד שהלך ביער והסתכן. היה
מאד צמא למים, כי כבר כמה ימים לא שתה. לאחר זמן
מה הגיע לאיזה מקום, והוא שומע מפל של מים. אך
הוא מגלה שהמים מלוכלכים וסרוחים. הוא הסתפק אם
לשתות מהמים'. אם הוא ישתה את זה, גופו יזדהם. ואם
לא ישתה, ימות בצמא. הוא לא ידע מה לעשות. אולי
כדאי שיזדהם הגוף ואחר כך יטפל בזיהום.

לבסוף לא יכל להתגבר על עצמו, ושתה את זה. אחרי
שהלך עוד כמה צעדים מאותו מקום, לפתע ראה מעיין
של מים זכים... אמר לעצמו 'אם הייתי עוד קצת מחכה,
הייתי זוכה לשתות מים זכים'. אמר להם הרב: 'תמתינו
קצת ואל תדאגו. יבואו לכם קונים יותר טובים. מה אתם
צריכים מים מזוהמים?, עוד מעט יבוא דבר טוב'.

היה קשה להם מאד, אך האמינו לחזון אי"ש.

לבסוף, העירייה שינו את תוכנית 'בניין הערים', ואת אותה
אזור הפכו לאזור מסחרי מבוקש. ועכשיו כולם רוצים
את המקום הזה. בסוף הם השכירו את השטח והרוויחו
המון כסף כל חודש מהשכירות ונהיו מיליונרים.

'הכל יסתדר והכל יהיה בסדר'

בינתיים היא התחתנה והיא נוסעת באוטובוסים והיו לה
כבר כמה ילדים. היה לה ילד בגיל 20, והאימא אומרת
לו ולכל הילדים שלה 'כל פעם שאתה עולה לאוטובוס,
אני מבקשת ממך שתשים צדקה', והיא נותנת להם כסף
במיוחד לכבוד רחל אמנו.

יום אחד הייתה תאונה והילד שלה נפצע והיה בבית
חולים, וקראו לה לבוא. היא מחכה שיעשו לו ניתוח,
ואחרי שיצא מחדר הניתוח היא מדברת איתו ואומרת
לו 'למה לא נתת צדקה לכבוד רחל אמנו?' ענה 'אמא,
נתתי'. אמרה: 'מה, נתת וזה לא עזר? עכשיו זה בעיה,
צריך לחזור לרבי חיים ולשאול איך זה לא עזר לנו, עד
היום הסגולה הצליחה.

באמת הלכו לרבי חיים. ורבי חיים אמר להם 'הצדקה
עזרה. אתם יודעים מה היה צריך להיות?, השם הציל
אותו. הצדקה הצילה'. והאמא אומרת לו 'אבל כבוד
הרב, איך הוא יתחתן?, תראה כמה ניתוחים עשו לו'.

אומר לה הרב: 'אל תדאגי, תדעי לך שהצדקה היא
עוזרת ואל תכניסי לך דמיונות, והכל יהיה בסדר והוא
יתחתן ויהיה הכל טוב'.

בחדר שהוא היה שוכב היה עוד איזה יהודי מבוגר שגם
היה באוטובוס ונפל, וגם לו עשו ניתוח. אבל הוא רואה
שאת הבחור בגיל 20 לא עוזבים אותו רגע לבד, אמא,
אבא, ואיזה נשיקות ואיזה אהבה, לומדים איתו וכאים
לבקר, ואילו אותו אף אחד לא זוכר.

בינתיים הבחור מדבר איתו ומעודד אותו, וגם אומר לכל
מי שבא לבקר 'תראו, זה חבר שהוא גם כן נפל באוטובוס
ונפצע', וממש עזרו לו בכל מה שהיה אפשר.

כשהחלים הבחור ועמד לצאת מבית החולים, אמר להם
היהודי המבוגר: 'אני לא אשכח לכם את החסד שעשיתם
איתי. אני אורה אתכם על היחס הטוב'.

לאחר מכן לא היה ביניהם קשר, ובינתיים השתדך
הבחור וערך אירוסין. ומי מופיע שם? היהודי המבוגר!.

אומר לו 'תראה, אני עשיר גדול. לא גיליתי לך זאת. אבל
חשבתי לעצמי שלחתונה שלך אני אקנה לך בית ואקנה
לך רהיטים ואני אעשה לך הכל כמו שהייתי עושה לבן
שלי. ולמעשה אתה יותר מהבן שלי. כי אף אחד מהבנים
שלי בכלל לא הסתכל עליי ואילו אתה תמכת בי. ויש לי
אפשרות לעזור לך בסידור מלא לחתונה'. הברכה של
רבי חיים אכן התקיימה כמו שאמר: 'הכל יסתדר והכל
יהיה בסדר'.

'לפעמים שווה לחכות קצת'

הרב בן ציון פלמן היה בזמן החזון אי"ש. הוא קנה איזה

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
ויסויות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ג, ד, ה, בישובת המישי"ר רח' אודת ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שוהיה קלה וחמה
לרווחת הלימודים

זוהר על הפרשה

התורה היא השעשוע של הקב"ה וכולה שם אחד קדוש של הקב"ה

(דף ל"ה ע"ב) ויהי ביום השמיני וגו'. (ויקרא ט) רבי יצחק פתח, (איוב לח) ברוך יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים בשעה שמרגלים יחד כל מערכות השמים הכוכבים וכו' אז הם מריעים לשמי ונכנעים לפני ומקבלים מורא. ופאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא יתיב לון אורייתא קדישא אשריה ישראל שהקב"ה נוק להם את התורה הקדושה מהחכמה העליונה הנקראת קודש (רמ"ק), דדוונתא דכלא שהיא שמחת כל העולמות מצד הבינה שנקראת שמחה שע"י מתייחדים הספירות ומתקיימים העולמות (רמ"ק), דדוונתא דקודשא בריך הוא וכן היא שמחת הקב"ה מצד הדעת המתפשט בו"א (רמ"ק), ואטלילותא דיליה וכן היא השעשוע והטיוול שלו שהוא סוד ההתעוררות אל הייחוד, דכתיב שכתוב בפסוק שאמר הקב"ה על התורה, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום לפני הקב"ה. ואורייתא כלא, חד שמה קדישא איהי דקודשא בריך הוא והתורה כולה היא שם אחד קדוש של הקב"ה מצד התורה שבאצילות שהיא תורה הפנימית וכל שמות האצילות הם שמותיו של הקב"ה (הרמ"ז).

מכת התורה נברא העולם והאדם

ובאורייתא אתברי עלמא ומכת התורה נברא העולם, דהיינו על ידי התורה דבריהא שהיא בכחית חיצונית ששם מאיר אור הבינה ממנה נברא העולם (הרמ"ז) דכתיב, (משלי ח) ואהיה אצל אמן אל תקרי אמן אמן אלא אמן ודרשו חז"ל אל תקרי אמן מלשון אומנת ומגדלת שהתורה היתה כלי אומנות של הקב"ה כבדיאת העולם. ובאורייתא אתברי בר נש וככת התורה נברא האדם דהיינו ע"י צירופי האותיות שכתבנה (מק"מ), דהא הוא דכתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם דהיינו שהבינה שהיא שם אלהי'ם אמרה לחכמה נעשה אדם דהיינו שהבינה בראה את האדם מכת החכמה (מק"מ). אמר קדשא בריך הוא לאורייתא, בעינא למברי אדם ואמר הקב"ה שהוא הבינה לתורה שהיא החכמה שאני רוצה לברוא אדם (זוהר הרקיע). אמרה קמיה, האי בר נש זמין למחטי ולאגנא קמך אמרה לפניו התורה שהיא החכמה שהרי זה האדם הוא מזומן לחטוא ולחרגו לפניך כי הוא יחטא ויפסם, אי לא תאריך כעסך עליו איך יתקיים העולם. אמר לה, אגא ואת נוקים ליה בעלמא הקב"ה שהוא הבינה, אמר לתורה שאני ואת נוקים אותו בעולם, דהא לא למגנא אתקרינא ארך אפים (ס"א דהא כל זמנא דישתק לון באורייתא מתקיימי בעלמא). דהרי לא לזנום אני נקרא ארך אפים, דהיינו שהבינה היא נקראת ארך אפים כי כאשר מתגלית הבינה בש"ק וביה"כ מתגלה בה הכתר הנקרא א"א ולכן הכתר נקרא ארך אפים ע"ש שהוא מאריך אפ משה"כ בודטס ח"א שנאמר עליו עלה עשן כאפ לפי שממנו יוצא חרון אף (אור החמה כשם מהרח"ז).

ממלכת הרשב"י

עיר קדיש מן שמיא נחית

תורה שבכתב ושבע"פ מעמידה ומקיימת את האדם בעולם

רבי חייא אמר, תורה שבכתב ותורה שבעל פה אוקמוה ליה לבר נש בעלמא רבי חייא חולק על רבי יצחק ואמר שוין שהם התורה שבכתב ותורה שבעל פה הם העמידו ומקיימים את האדם בעולם, דהא הוא דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וזהו מש"כ בפסוק נעשה אדם מכת צלמנו שהוא ז"א וכדמותנו שהיא נוק' (מק"מ).

כל העוסקים בתורה במיוחד בלילה נדבקים בקב"ה ואהובים למעלה ולמטה

(דף ל"ז ע"א) תא חזי, כל אינון דמשתדלי באורייתא, מתדבקין ביה בקודשא בריך הוא בא וראה, כל אלו העוסקים בתורה הקדושה נדבקים בקב"ה, ומתעטרי בעטרי דאורייתא ומתעטרים בכתרה של תורה, ואתרחימו לעילא ותתא והם אהובים למעלה בין המלאכים ולמטה בין האנשים (רמ"ק), וקודשא בריך הוא אושיט לון ימיניה והקב"ה פושט להם את יד ימינו שהוא מדת החסד שהוא שורש האהבה (רמ"ק) (ס"א) וקודשא בריך הוא ארשים לון כל שכן אינון דמשתדלי באורייתא נמי בליליא וכל שכל אותם אלו העוסקים בתורה גם בלילה שאז עיקר כדירות התורה (אור החמה כשם מהרח"ז). והא אוקמוה, דאינון משתתפי בשכינתא (נ"א כנסת ישראל) ואתחברו כחדא וכבר ביארנו שהם משתתפים עם השכינה ומתחברים בה כאחד. וכד אתי צפרא, קדשא בריך הוא מעטר להו, בחד חוטא דחסד וכאשר מגיע הבוקר הקב"ה מעטר אותם בחוט אחד של חסד, לאשתמודעא בין עלאין ותתאין בכדי שיהיו ניכרים בין העליונים והתחתונים.

העוסקים בתורה באים להראות לפני המלך ומרגלים לה' וכל כוחות הדין נשברים

וכל אינון ככבי צפרא, בשעתא

דכנסת ישראל, וכל אינון דלעאן באורייתא, אתאן לאתחזא קמי מלכא וכל אותם כוכבי הבוקר בשעה שכנסת ישראל שהיא המלכות וכל אלו העוסקים בתורה באים להראות לפני המלך ז"א, בלחו מזמרי כחדא כולם מזמרים כאחד, דהא הוא דכתיב ברוך יחד ככבי בקר וזהו שכתוב בפסוק ברוך יחד כוכבי בוקר דהיינו שכאשר כוכבי הבוקר מרגלים לה' יחד עם העוסקים בתורה ויריעו כל ואז הם מריעים ונשברים כל כוחות הדין הנקראים בני אלהים. מאי ויריעו. כמה דאת אמר ומה הפירוש ויריעו ומבאר שהוא כמו הפירוש של הפסוק שנאמר, (ישעיה כד) רועה התרועעה הארץ שהוא מלשון שכירה. דאינון דינון מתברין, ואתחברו כלוה מקמי בקר, כד אתער בקר בעלמא וכן פה אותם הדינים משתברים כולם לפני הבוקר שהוא החסד וזמן שכירתם הוא כאשר מתעורר הבוקר שהוא עת שליטת החסד בעולם, כמה דאת אמר כמו מה שנאמר, (בראשית כד) וישכם אברהם בבקר. ועל דא ויריעו כל בני אלהים שמדת החסד של אברהם אינו מתעורר בבוקר ומשום כך נשברים ומתבטלים כל כוחות הדין הנקראים בני אלהים.

מעשה רבי אלעזר ורבי פנחס בן יאיר

רבי אלעזר ורבי חזי איל באורחא, אשכחיה לרבי פנחס בן יאיר דהוה אתי רבי אלעזר היה חולך בדרך מצא את זקנו רבי פנחס בן יאיר שהיה בא בדרך, געא חמריה נער וצעק חמורו של רבי פנחס בן יאיר. אמר רבי פנחס, ודאי טקולא (נ"א קלא) דדדוונתא דחמרא. חמינא (חמית) אנפין דדתין ישתכחון חכא אמר רבי פנחס שודאי בקול של השמחה שהשמיע החמור אני רואה שפנים חדשות ימצאו לי כאן בדרך, כיון דנפק מבתי ענפוי דטורא וכיון שיצא מאחרי ענפי החר, חמא ליה לרבי אלעזר דהוה אתי ראה את רבי אלעזר שהיה בא, אמר ודאי טקולא (נ"א קלא) דדדוונתא אשתלים אמר רבי פנחס ודאי קול השמחה של החמור נשלם ע"י שראה את רבי אלעזר. נחת רבי אלעזר לנביה, ונשיק ליה יד רבי אלעזר לפניו ונשק לו, אמר ליה אי טופסא דארחא, חד לנכך, נזיל ונתחבר כחדא אמר לו רבי פנחס אם תפסת הדרך אחת היא לנו שאותה חולך בדרך שלי אז נלך ונתחבר ביחד. ואי לא טול איתך וזיל ואם לא שאין אותה חולך בדרכי אז קח דרכך ולך. אמר ליה, ודאי לקבלך איילנא, כיון דאשכחנא לה, איזיל אכתירך ונתחבר כחדא אמר לו רבי אלעזר שודאי לדרכך אני חולך ומכיון שמצאתי אותך אני אלק אחרך ונתחבר כאחד.

החמור נענש על שהפריע לרבי פנחס בן יאיר בלימוד התורה

עד דהוו אזלי, משא עדן צלותא, נחתו וצללו ובעוד שרבי פנחס ורבי אלעזר היו הולכים הגיע זמן התפילה וירדו מהחמור והתפללו. עד דהוו מצלי, קפטר חד חזיא כרגלוי דחמרא, דרבי פנחס ובעוד שהיו מתפללים

זוהר על הפרשה

בכדי שלא יפטם כנגדם כפה והלשון העליונים, וְכָל שָׁכֵן לְאַסְתָּאכָא נִפְשִׁיהּ וְנִרְמִיָּהּ וְכָל שָׁכֵן שְׁלָא יִטְמָא הָאָדָם אַתְּ עֲצָמוֹ וְנִפְטָר בְּמַאכְלוֹת הָאֲסוּרִים (רמ"ק), בְּגִין דְּאַסְתָּאכָא הוּא בְּעֵלְמָא אַחֲרָא, וְהָא אֻקְיָמָנָא מִשּׁוּם שְׁהוּא יִטְמָא בְּעוֹלָם אַחֲרָא לְמַעַלָּה וְכַבֵּר נִתְבָּאָר הָעֵינִן הַיָּבֵב.

בשעם ישראל שומרים עצמם ממאכלות אסורות זוכים להדבק בשם הוי"ה

זֹאת הַחֵיהָ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה וְגו' (ויקרא י"א) הָאֵי קָרָא לְאֹר רִישִׁיהּ סִיפִיהּ, וְלֹאֵי סִיפִיהּ רִישִׁיהּ וְשׂוֹאֵל, פְּסוּק זֶה אֵין רִאשׁוֹ כְּסוּפֹ וְאֵין סוּפֹ כְּרִאשׁוֹ. זֹאת הַחֵיהָ בְּקִדְמִיתָא, וְלִכְתֵּר מִכָּל הַבְּהֵמָה אִמְרָא בְּתוּלָה זֹאת הוּיָא וְאִח"כ כְּדוּב מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמְשִׁיב, אֵלָּא אִמְרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּכֹל זְמָנָא דִּישְׂרָאֵל מְנַטְרִי נִפְשִׁיהּ, וְנִרְמִיָּהּ, דְּלֹא לְסִיפִיהּ לֹחַ כְּכֹל זְמָן שִׁישְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים אֶת עֲצָמָם וְנַפְשָׁם וְנִפְטָר שְׁלָא יִטְמָא בְּמַאכְלוֹת אֲסוּרוֹת, וְדָאֵי זֹאת הַחֵיהָ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ כוּדָא נִאמְרָא שְׁהֵם בְּכַוִּנַּת זֹאת הוּיָא אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ דְהֵינּוּ שְׁמוּנָם כְּשֶׁר וְטוֹרָה הַנִּשְׁפָּע מִהַמְּלֻכוֹת הַנִּקְרָאֹת זֹאת וְנִקְרָאֹת זִידָה (רמ"ק), יְהוֹן שְׁכִיחִין בְּקִדְוָשָׁה עֲלֵאָה, לְאַתְדַּבְּקָא בְּשִׁמְיָא שְׁהֵם יְהוֹן מְצוּיִים בְּקִדְוָשָׁה הַעֲלִינָה וְלִהְדָּבֵק בְּשִׁמְיָא הוּיָא, בְּכִידֵּי דְהֵינּוּ בְּהֵמָה דְּכִידִּינָא לְכֹן לְמִיכָל ע"י שְׁחִירָא וְתֹאכְלוּ אֶת הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה שְׁכִירָתָא לְכֹן לְאִכּוֹל מִכָּל שְׂאֵר הַבְּהֵמוֹת ע"י יַעֲזוּבֵי אֶת אִכֻּלַּת הַדְּבָרִים הַטְּמֵאִים (רמ"ק), לֹא תִסְתָּאכּוּ בָהֶן, וְתִהְיוּ דְבָקִין בְּשִׁמְיָא בְּכִידֵּי שְׁלָא תִטְמָאוּ בָהֶם וְתִהְיוּ דְבָקִים בְּשִׁמְיָא.

בזמן שלא נשמרים ממאכלות אסורות ומטמאים נפשם נדבקים בס"א

וְכָל זְמָנָא דְלֹא אֵינוֹן נִטְרִין נִפְשִׁיהּ וְנִרְמִיָּהּ מִמִּיכְלָא וּמִשְׁתֵּיָא וְכָל זְמָן שְׁהֵם לֹא יִשְׁמְרוּ אֶת נַפְשָׁם וְנִפְטָר מִמִּיכְלָא וּמִשְׁתֵּיָא אֲסוּרִים, יִתְדַבְּקוּן בְּאַתְרָא אַחֲרָא מְסִיבָא, לְאַסְתָּאכָא בְּהוּ יִדְבְּקוּ בְּמָקוֹם אַחֲרָא טְמֵא, שִׁיטְמָאוּ בָהֶם, וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב, זֹאת הַחֵיהָ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל וּמִש"כ, מִכָּל, וְדָאֵי וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב בְּפִסְקוֹ זֹאת הַחֵיהָ וְכֹר' וּמִש"כ "מִכָּל" וְדָאֵי הוּא כֵךְ דְּהֵינּוּ שְׁתֹּאכְלוּ מִכְּזִינַת הַבְּהֵמָה שְׁהִיא הַמְּלֻכוֹת הַמִּתְיַחֶדֶת עִם הַיִּסּוּד הַנִּקְרָא כָל (רמ"ק), דָּאִיהוּ דְּרָא דְשִׁמְיָא קִדְשָׁא, לְאַתְדַּבְּקָא בִּיהּ שְׁהוּא סוּד הַשֵּׁם הַקִּדּוּשׁ לְהִדְבֵּק בּוֹ דְּהֵינּוּ שְׁע"י שִׁידְבֵּק בְּכַוִּנַּת כָּל הַבְּהֵמָה שְׁהֵם יִסּוּד וּמְלֻכוֹת ע"י הוּא יִדְבֵּק בְּכָל הַשֵּׁם הַקִּדּוּשׁ (רמ"ק). מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ פִּירוּשׁוֹ, בְּגִין דְּהֵינּוּ מִיכְלָא דְהֵינּוּ בְּהֵמָה אֲשִׁתְּכָא דְכִינָא, וְלֹא יִסְאֵב לְכֹן שְׁכַגְלָל שְׁזֵה הַמִּאכָל שֶׁל הַבְּהֵמָה שְׁהִיא הַמְּלֻכוֹת, שְׁהִיא בְּאָרֶץ עִם הַתְּחִינִים (רמ"ק) וְהוּא נִמְצָא טוֹרָה וְכִשְׁר וְהוּא לֹא יִטְמָא אִתְּכֶם, יְהִי לְכֹן חוֹלְקָא בְּשִׁמְיָא, לְאַתְדַּבְּקָא בִּיהּ אִי יִידִיה לְכֹן חֵלֶק כְּשִׁמְיָא בְּכִידֵּי לְהִדְבֵּק בּוֹ.

ממלכת הרשב"י

עיר וקדיש מן שמיא נחית

בְּלֹא חֲשֶׁכַח מִפְּרִי דְעוֹ

נצור לשונך מרע ולהזהר ממאכלות ומשקאות אסורים

אוֹהֵב יָמִים לְדָאוֹת טוֹב, מָאֵן יָמִים שׁוֹאֵל, מִי הוּא הַנִּקְרָא בְּשֵׁם יָמִים וּמְשִׁיב, אֵלָּא דָּא הוּא שְׁמָא דְמִלְכָּא קִדְשָׁא אֵלָּא זֶה הוּא הַמְּלֻכוֹת שְׁהִיא לְכּוֹשׁ וְשֵׁם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקִּדּוּשׁ ז"א (רמ"ק), דְּאַחֲרָא כְּאֵינוֹן יוֹמִין עֲלֵאִין, דְּאַקְרוּן יָמֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ שְׁהִיא אַחֲזָה בִּימֵים הָעֲלִינִים שְׁהֵם הוּיָא דְר"א יָמֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ שְׁהֵם נִקְרָאִים, יָמֵי הַשָּׁמַיִם וְדָאֵי וּמְבָאָר רַבִּי אַבָּא יָמֵי הַשָּׁמַיִם הוּא הַסְפִּירוֹת שֶׁל ז"א הַנִּקְרָא שָׁמַיִם וְהֵם, עַל הָאָרֶץ וְדָאֵי שְׁהֵם מֵאִירִים עַל הָאָרֶץ שְׁהִיא הַמְּלֻכוֹת וּלְפ"י מִש"כ בְּפִסְקוֹ אוֹהֵב יָמִים לְדָאוֹת טוֹב, פִּירוּשׁוֹ שְׁהוּא אוֹהֵב אֶת הַמְּלֻכוֹת הַנִּקְרָאֹת יָמִים לִיחֻדָּה עִם ז"א הַנִּקְרָא טוֹב (רמ"ק). מָאֵן דְּכַעֵי חַיִּים דְּלִיעִילָא, לְמַחְזִי לִיה חוֹלְקָא בְּהוּ וְכוּנַת הַפְּסוּק שְׁמִי שְׁרוּצָה אֶת הַחַיִּים שֶׁלְמַעַלָּה בְּכִידָה בְּכִידֵּי שִׁידָה לֹחַ חֵלֶק בָּהֶם, וּמָאֵן דְּכַעֵי יוֹמִין עֲלֵאִין לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּ וְלִרְחֻמָּא לְהוּ וְכֹן מִי שְׁרוּצָה אֶת הַיָּמִים הָעֲלִינִים שֶׁל הַמְּלֻכוֹת וְלִהְדָּבֵק בָּהֶם וְלִאֲדוּב וְלִיחֻד אוֹתָם (רמ"ק), יִנְטֵר פּוּמִיָּה מִכְלָא יִשְׁמוֹר אֶת פּוּ מִכָּל דְּבַר, יִנְטֵר פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה, יִנְטֵר פּוּמִיָּה מִמִּיכְלָא וּמִמִּשְׁתֵּיָא, דְּמִסְאֵב לְנִפְשָׁא וּמְבָאָר, שִׁישְׁמוֹר אֶת פּוּ מִמִּיכְלָא וּמִמִּשְׁתֵּיָא אֲסוּרִים הַטְּמֵאִים אֶת הַנֶּפֶשׁ, וּמִדְּחָקָא לְכַר נֶשׁ מֵאֵינוֹן חַיִּין וּמֵאֵינוֹן יוֹמִין הַמְּרוּחִקִים אֶת הָאָדָם מֵאֵל הַחַיִּים שֶׁל הַכִּינָה וּמֵאֵל הַיָּמִים שֶׁל הַמְּלֻכוֹת, וְיִנְטֵר (ס"א פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה) לִישְׁנִיָּה מִמִּלִּין בִּישְׁנִין, דְּלֹא יִסְתָּאכּ בְּהוּ וְכֹן יִשְׁמוֹר אֶת פּוּ מִדִּיבּוּרִים דְּעִים בְּכִידֵּי שְׁלָא יִטְמָא בָהֶם, וְיִתְרַחֵק מִנִּיהוּ, וְלֹא יְהִי לִיה חוֹלְקָא בְּהוּ כִי ע"י הוּא יִתְרַחֵק מִהַכִּינָה וּמִזוּז"ן (רמ"ק), וְלֹא יִידִיה לֹחַ חֵלֶק בָּהֶם בְּעוֹה"כ.

יזהר האדם מלפטם כפה ובלשון שלא יפטם כפה והלשון העליונים

תָּא חֲזִי, פּוּמָא וְלִישָׁן, אַתְרָא (אַתְרָא) עֲלֵאָה הַכִּי אַקְרִי כֹא וְרָאָה שְׁנֵם הַמָּקוֹם הַעֲלִיִן שְׁבִיבִילַת נִקְרָא פֶּה וְלִשָׁן מִפְּנֵי שְׁהִיסּוּד נִקְרָא לִשָׁן וְהַמְּלֻכוֹת נִקְרָא פֶּה (רמ"ק), וּבְגִין כֵּךְ לֹא יִפְגִּים אֵינִישׁ פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה וּמִשּׁוּם כֵּךְ לֹא יִפְטֹם הָאָדָם אֶת פּוּ וְלִשָׁנוֹ

נִשְׁתַּלְשֵׁל וְנִקְשֵׁר נַחַשׁ אַחֲרָא בְּרַגְלֵי הַחֲמוּר שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס, קִסְטָא (ס"א קִפְטָא) וְנִעָא תְּרִי זְמָנִי בְּעַט וְצַעֲקָה הַחֲמוּר שְׁתֵּי פַעֲמִים, כְּתֵר דְּסִימָנוּ צִלּוּתָא, אִמְרָא רַבִּי פְּנַחֵס, וְדָאֵי צִעָרָא הוּא לְכַעֲרָא דִּילִי וְאִחֲרִי שְׁסִימָנוּ אֶת תְּפִלָּתָם אִמְרָא רַבִּי פְּנַחֵס שְׁוֹדָאֵי צִעָרָא זֶה הוּא לְכַהֲמָה שֶׁל מִפְּנֵי שְׁמַעֲנִישִׁים אוֹתָהּ, דְּהֵא יוֹמָא דָּא אַקְרִימָנָא, וְהוּיָנָא מְרַחֵשׁ בְּאֻרִּיתָא כִי הוּם הַקִּדְמִית לְצַת לְדֶרֶךְ וְהוּיָתִי חוֹשֵׁב וּמַהֲרָא בְּכִידֵּי הַתּוֹרָה, וְאַעֲבֵר לִי בְּאַתְרָא דְלִכְלוּכָא שְׁרָיָא וְהַחֲמוּר הַעֲבִיר אוֹתִי בְּמָקוֹם שֶׁנִּמְצָא לְכַלּוֹךְ וְעִי"כ הוֹצֵרְכִי לְהַפְסִיק מִלִּמּוּדִי, וְהַשְׁתָּא מְצַעֲרִי לֹחַ וְעַכְשִׁיו מְצַעֲרִים אוֹתִי כְּגַלּוּ זֶה, קָמוּ וְחִמוּ חֵד הוּיָא קִטִּיד אֲרִגְלִיָּה קָמוּ וְרִאוּ נַחַשׁ אַחֲרָא קִשּׁוֹר לְרַגְלֵי הַחֲמוּר, אִמְרָא רַבִּי פְּנַחֵס, הוּיָא חוּיָא, זִיל וְאַסְתָּר (ס"א וְאַסְטֵר) קוּטְרָה, בְּקִטְפּוּרָא דְחֻרָא אִמְרָא רַבִּי פִּינַחֵס נַחַשׁ לֹחַ וְחִסּוּבָא קִשּׁוֹרִךְ בְּתוֹחֵית הַחֲמוּר בְּמָקוֹם דִּירֶדֶךְ וְאִלְתְּסוּכָב מִסְבִּיב לְרַגְלֵי הַחֲמוּר. אֲרַחֲמִי אֲתִנְשֵׁר חוּיָא, וְנִפְלֵי קִפְסִירִי קִפְסִירִי וּבְכוּרִךְ כֵּךְ נִשְׁרַח הַנַּחֲשׁ וְנִפְלֵי מִמֶּנּוּ נִתְחַסֵּם נִתְחַסֵּם מִפְּנֵי שְׁלָא הֵלֶךְ מִיד לְחֻרָא שְׁגוֹר עֲלֵיו רַבִּי פְּנַחֵס (נִיצוּצֵי אִוֵּרוֹת בְּשֵׁם הַרְש"ב).

הקב"ה דיבר גם עם אהרן שהוא מבדיל בין הטמא לטהור

וַיְדַבֵּר יי' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר אֲלֵיהֶם זֹאת הַחֵיהָ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ וְגו' (ויקרא י"א) וְשׂוֹאֵל מָאֵן שְׁנָא הַכָּא אַהֲרֹן מִהַטְעָם שִׁדְרִיב כֹּאן הַקֶּב"ה גַּם עִם אַהֲרֹן. אֵלָּא בְּגִין דְּאִיהוּ קִימָא תִדִּיד לְאַפְרָשָׁא בֵּין מִסְאֵבָא וּבֵין דְּכִינָא אֵלָּא מִשּׁוּם שְׁאִהוּן הוּא עוֹמֵד תְּמִיד לְהַבְדִּיל בֵּין הַטְּמֵא לְטוֹרָה ע"י הַקֶּרֶת הַקֶּרֶנּוֹת שְׁהִיא מְבַדִּיל אֶת הָאָדָם הַטְּמֵא ע"י חֲטָאוֹ וְהוּא מִטְהַר ע"י הַקֶּרֶת קֶרֶנּוֹ (דְּמִשְׁק אֵלִיעֶזֶר). דְּכִתִּיב לְהַבְדִּיל בֵּין הַטְּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר שְׁע"י מִדּוֹת שֶׁל הַכֶּהֱן שְׁהוּא כְּחֹסֶד נִבְרָא לְהַטְמִיָּא מִהַקְדוּשָׁה (רמ"ק).

מי שחפץ בחיים מהבינה ישמור את לשונו מלדבר רע

רַבִּי אַבָּא פִּתַּח וְאָמַר, (תְּהִלָּם לֹד) מִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ חַיִּים וְגו'. נִצּוֹר לְשׁוֹנְךָ מִרַע וְגו'. סוּר מִרַע וְגו'. וְכִתִּיב (מִשְׁלִי כֹא) שׁוֹמֵר פִּי וְלִשְׁוֹנוֹ וְגו'. מִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ חַיִּים. מָאֵן חַיִּים קִשָּׁה, מִי הוּא נִקְרָא חַיִּים. אֵלָּא אֵלִין חַיִּים דְּאַקְרוּן עֲלֵמָא דְאַתִּי אֵלָּא אֵל הַחַיִּים הַנִּצְחִיִּים שְׁכִינָה הַנִּקְרָאִים עוֹלָם הַכָּא (דְּמִשְׁק אֵלִיעֶזֶר), וְחַיִּים תָּמָן שְׁרִינִין וְהַחַיִּים שְׁמִקְרוּם בְּחִכְמָה שׁוֹרִים בְּכִינָה כְּסוּד אֶת יי' שְׁכִמְלִי אוֹת ה"י שֶׁל הַכִּינָה (רמ"ק). וְעַל דָּא תְּנִינָן, עֵץ חַיִּים הִיא אֵילָנָא מֵאֵינוֹן חַיִּים וְעַל כֵּךְ לְמַדְנוּ שְׁמִש"כ עֵץ חַיִּים הִיא הֵינּוּ שְׁפִירוּשׁוֹ שְׁהִיאִל שְׁהוּא ז"א מִקְבֵּל אֶת חִדּוֹת מֵאוֹתָם הַחַיִּים שֶׁל הַכִּינָה, אֵילָנָא דְאַתְנַטֵּעַ בְּאֵינוֹן חַיִּין וְהוּא אֵילֵן שְׁנִיטֵעַ וְנִשְׁרֵשׁ בְּחַיִּים הָהֵם שֶׁל הַכִּינָה. וְעַל דָּא מִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ חַיִּים שְׁחֹפֵץ בְּחַיִּים מִהַכִּינָה יִשְׁמוֹר אֶת לִשְׁוֹנוֹ מִלְּדַבֵּר רַע.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואלי** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המשך סיפורי מופת על רה"י הרב עזרא עטיה זצוק"ל

לקח את מפתחות החנות והחל צועד לעברה. הדרך אל החנות עברה בסמוך למלון בו שהה הערבי, והנה הוא רואה התקהלות גדולה סביב בית המלון.

"מה קרה? על שום מה המהומה?" שאל היהודי את אחד המתקבלים.

"במלון זה היה ערבי אחד מפלסטין, ששהה כאן שבוע שלם, אכל ושתה ולא שילם, ופתאום הוא מת". השיב האיש. "כעת, הורדה המשטרה למכור את בגדיו וחפציו לכל המרבה במחיר, וכך יפרעו את חובו לבית המלון".

והנה, שומע היהודי את אחד השוטרים מכריז, "מי רוצה לקנות בגד זה?" מי שהציע את הסכום הגבוה ביותר, קיבל את הפריט לידי. כך נמכרו הבגדים, הנעליים, המזוודה ויתר החפצים.

שמעתי שאתה אדם נאמן, ולכן פניתי דווקא אליך".

לאחר שהרים את התריס ופתח את הדלת, נכנסו השניים פנימה. הערבי חבש לראשו מין תרבוש, ובתוכו היו עוד תשעה תרבושים אחד בתוך השני. הסיר הערבי את התרבוש הגדול מראשו, והחל סופר את התרבושים הנוספים שבתוכו; "אחת... שתיים... שלוש... וכו'". בין התרבוש התשיעי לעשירי היתה מונחת מרגלית ענק, שהאירה את כל החנות.

"אמור נא לי, מה שוויה של אבן זו?" שאל הערבי.

בין היועץ היהודי את האבן מכל צדדיה. הפך לפה, הפך לשם, התבונן היטב, ואחר אמר: "שמע, אבן טובה זו שווה לא פחות ממאה אלף מיל. אל תמכור אותה בפחות ממחיר זה. אם תרצה, מכיר אני את כל סוחר ואספני המרגליות בעיר, ואוכל לבדוק אצלם אם כחפצם לקנותה. רק אמור נא לי איפה אתה נמצא, ואשוב אליך עם תשובה בעוד יום או יומיים".

"אשמח מאוד אם תעשה זאת בשבילי".

השיבו הערבי. "אני נמצא במלון פלוני כבר שבוע ימים, ועל כן אמתין לך עד שתביא קונה שיקנה המרגלית ב- 100,000 מיל. לקח הערבי את המרגלית, טמן אותה בחזרה בתוך התרבוש, במקום הסתר המיוחד לה, והם נפרדו לשלום.

היות שהיהודי היה עסוק ראשו ורובו בתורה, ברגע שחזר לתלמודו, נשכח מליבו עניין הערבי והמרגלית שבידו. בערב הוא שב אל ביתו, ובבוקר קם כדרכו והתנהל כסדרו.

והנה אחד קביעות לימודו, שקע בשאלה שהתעוררה לו בלימוד "חוק לישראל", וכל ראשו, לבו ומעייניו היו נתונים בלימוד התורה. כשהגיע הזמן לפתוח את החנות, היתה השעה עשר וחצי בערך. הוא

מרגלית בשווי מאה אלף מיל בתוך התרבוש

אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה. סיפר מורנו ורבינו, מן ראש הישיבה, רבי עזרא עטיה זצוק"ל: היה יהודי אחד בחאלב ושמו רבי שלמה, שהיה אדוק את התורה בכל נפשו ומאודו. דרכו היתה לקום עם הנץ החמה, ומיד אחר התפילה היה יושב והוגה בתורה שעה או שעותיים, עד השעה עשר. לאחר מכן היה מגיע לביתו, נוטל ידיים, אוכל פת שחרית - לחם, זעתר, שמן זית וקצת ענבניות - ומכרך את מי שזן את הכל. ורק בשעה אחת-עשרה, היה פותח את חנותו.

אשתו לא הבינה את הנהגתו. כיצד יתכן לפתוח חנות בשעה כל כך מאוחרת? האיש היה מומחה לאבנים טובות ומרגליות, והיה מוצא את פרנסתו בייעוץ לסוחרים, שהיו באים להתייעץ עימו לפני כל עסקה של קנייה או מכירה. 'זו שמה ישפה, וכך ערכה; זו שמה אחלמה וכך מחירה...'. וכן על זו הדרך. על פיו היו קונים ומוכרים ומרוויחים, כי שמו נודע בשערים כאיש ישר ונאמן, שראוי הוא לסמוך עליו.

יום אחד, האריך האיש בלימודו, עד שהגיע לחנות היתה כבר השעה שתיים-עשרה בצהריים. כשניגש לפתוח את החנות ראה ערבי אחד מחברו יושב ליד הפתח. שאל אותו,

"מה אתה עושה פה?" הוא שאל אותו. "אדוני, דבר סתר לי אליך", ענה לו הערבי. "פתח את החנות וניכנס לדבר.

כשהציע השוטר למכירה את כובע התרבוש, מיהר אחד והודיע, "אני קונה במיל!" היה שם אדם אחר, שקפץ ואמר, "אני קונה בשני מיל!" הציע היהודי לשלם על הכובע חמישה מיל, וקנה את התרבוש.

תפס השוטר הערבי את התרבוש והניחו על ראש היהודי, לקול צחוקם של קהל הסקרנים. 'צוחק מי שצוחק אחרון', חשב היהודי בליבו. הוא הלך לחנות,

חכמי ישיבת פורת יוסף, ראש הישיבה רבי עזרא עטיה קינזני משמאל

נקי! ולא כואב כלום. מי שלומד תורה, אותו אדם כבר ספוג ב"פארה".

ועמד זקוף קומה, ולקח ספר "חוות יאיר" הקדוש מן השלחן שלפניו, והראה לי בתוך הספר נייר אחד שיש בו גבשושית, ואמר: "תראה, אם תרצה להעביר הגבשושית - ייקרע הנייר. אבל יש חומר כימי שאפשר להעביר הכל בלי לקרוע את הנייר. כך עסק התורה מעביר כתמים ומנקה את הנשמה. המאור שבה מחזירו למוטב. עליכם להתחזק בתורה, בתורה, בתורה ככל כוחכם".

ושאלתי שוב: "האם יש לי רשות לדעת כמה ימים אחר הפטירה מגיע הצדיק למחיצתו?"

אמר לי: "לפי מעלות של הצדיק, יש עד שלשה ימים, ויש עד שבעה ימים, וכו'".

שאלתי: "ועד שהצדיק מגיע למחיצתו, איפה הוא נמצא?"

אמר לי: "הצדיקים נמצאים בחדר המטות".

שאלתי: "ומי שומר עליהם?"

אמר לי בפשיטות: "הלא אברהם אבינו שומר עליהם".

וכך נגמר החלום.

באשמורת הבוקר של יום השבת ועד עכשיו, אחרי כל השנים, מחזה החלום מצויר לנגד עיני כאילו בהקיץ. בזמנו, ניגשתי אל כבוד הרב הגאון המקובל ר' יהודה פתיה זצ"ל וסיפרתי לו את החלום,

אמר לי: 'החלום נכון. ומה שראית רבי יהושע עורך הקידוש, זהו מלאך הממונה על הנשמות בן עזר, ששמו יהושע'.

[וכך אחרי זמן, אני הכותב ראיתי בספר הקדוש של מוהר"ש מאוסטרופול זצ"ל שכתב, כי שם המלאך הממונה על נשמות הצדיקים שמו יהושע]. עכ"ל של רבי נתן סאלם זצ"ל במכתבו.

המשיך מורנו הרב שליט"א וסיפר, שהוא ראה את הסיפור הזה כתוב. יום אחד, הגאון הגדול חכם אברהם סאלים ראש ישיבת "מאור התורה" היה עם מורנו הרב שליט"א בניהום אבליים, וחזרו יחד ברכב, ושאל אותו על מעשה הזה. חכם אברהם אישר שאביו סיפר להם את המעשה הזה של החלום, בדיוק כמו שסיפרנו. רואים איזה כוח יש ללימוד התורה.

שרבי קדוש

רבי יוסף ידיד הלוי זצ"ל מארם צובא. וכך היה החלום:

בליל שבת אחד, אחרי פטירת הרב מר אביך, והנה ראיתי שאני נמצא על הכור בחצר הקדש הבוכרים. מול ישיבת הרב, כידוע, ישנו כור גדול בתוך חצר ההקדש, ושם היתה חופה וקידושין ושמחה רבה, והמקדש היה הרה"ג ר' יהושע שרבני יצ"ו, שכר השבע ברכות.

כתום החופה, ראיתי והנה הישיבה פתוחה ובתוכה יושב מורנו הרב שליט"א מור אביך, ומוקף על שולחנו ערמות של ספרים כמנהגו הקדוש, וידו כותבת כדרכו בקדש חיבורים. ניגשתי ונישקתי את ידו, וביקשתי רשות אם אני יכול לשאול שאלותי, והוא ענה בחיוב.

אמרתי: "הלא כבוד הרב נמצא בעולם האמת, איך זה כעת נמצא כאן?"

אמר לי: "לא ידעת שהצדיקים יש להם רשות לבקש לדור בעולם הזה?" כמו מעשה של רבינו הקדוש (כתובות קג).

אמרתי: "יובן, אני יכול לשאול אותך איך עובר הדין וחשבון על האדם?"

אמר לי: "עומק הדין חריף מאוד וקשה מאוד. לא מוותרים על קוצו של יוד. אך דע לך, בעל תורה זוכים להתחשבות מיוחדת".

בלשון הזה אמר לי: "בעל תורה ביתר אעה קְתִיר, התורה, התורה, התורה מגינה, וגם האור שבה מטהר את הנשמה... יש מים מיוחדים שרוחצים את בהם, וכל העוונות נעלמים".

המשיך ואמר לי: "בוא ותראה, הראה לו ספר שהיה עליו כתם שומני עמוק שעבר בכריכה מצד לצד. לקח מים, ומרח אותם על הספר, ויצא כל הכתם משני הצדדים. אמר לי: "אתה רואה?"

פתח את התרבוש, ומצא בתוכו את המרגלית היקרה בדיוק במקום בו הניחה הערכי. הלך היהודי ומכר אותה כ-100,000, והתעשר. הכל בזכות שקבע עיתים לתורה, ללא שום פשרות!

זהו שאמר התנא, "כל המקבל עליו עול תורה - ואפילו שנותנים לו כל ממון שבעולם, אינו מבטל מקביעותו - פורקים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". ולכן אומר הכתוב, "ששת ימים תעשה מלאכה", מלאכתו נעשית ע"י אחרים. אדם שהולך בדרך השם, יש לו השגחה מיוחדת מידו של השם יתברך.

אמר רה"י רבי עזרא עטייה "אם באתי לעולם. בשכיל שני הנשמות האלה שהם חכם עובדיה וחכם בן ציון, זכיתי, כי יותר משבע מאות שנה לא היו נשמות כאלה בעולם".

רבי נתן סאלם זצוק"ל

סיפר מורנו הרב שליט"א על חכם נתן סאלם זצ"ל, שהיה מורה בתלמוד-תורה והיה בקיא בכל התורה. רבי נתן הפקיד פתק קטן בידי בנו, רבי אברהם סאלם, ואמר לו, "כאן כתבתי את העוונות שלי. לך לחכמי הדור ותשאל אותם מה התיקון שלי. אלה כל העוונות שלי. יותר מזה אין!".

את הפתק הזה הראה ר' אברהם סאלם בהספד ככלות ה'שבעה' על אביו.

רבי נתן סאלם זצ"ל היה משמש בקודש אצל הרב ידיד הלוי זצ"ל, שהיה רבה של שכונת הבוכרים וגאון אדיר. הם התנו ביניהם, שמי שייפטר ראשון מן העולם, יבוא ויספר לרעהו מהמדרש בעולם העליון. מטבע הדברים, רבי ידיד, שהיה מכוער ממנו בהרבה, נפטר ראשון.

וכאן המקום לספר אודות חלום נורא, אותו חלם הגאון רבי נתן סאלם זצ"ל, ואף העלתו על הכתב במכתב ששיגר לגאון רבי שלמה ידיד הלוי זצ"ל (הובא בספר "ברכת יוסף", ח"ג בהקדמה), וזה לשונו:

"לפי בקשתך, הנני כותב את מראה החלום שראיתי לפני עשרות שנים, את המנוח הצדיק מר אביך הגאון

חכם עזרא עטייה עם חכם נתן סאלם

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות ספירת העומר

נתכוון לצאת יד"ח וקיי"ל (שו"ע סי' ס) מצוות צריכות כוונה, וגם את"ל שהוא התכוון לצאת יד"ח שמא הלכה כמו הסוברים שבהעדר מילת היום לא יצא יד"ח.

ועוד כתב (בחו"ע שם) שאם אמר לחברו היום כך וכך לעומר, ולא אמר [בזמן שמתחילים למנות שבועות] שהם כך שבועות, יכול להמשיך לספור בברכה משום ספק ספיקא, ספק אם מצוות צריכות כוונה והוא לא כיון לצאת, ועוד ספק כיון שיש מח' ראשונים האם חייב למנות גם את השבועות, ויש אומרים שחייב למנות גם את השבועות, וכיון שהוא לא מנה יש צד שלא יצא יד"ח, ועוד שהרי כבר כתב הא"ר (הובא בשו"ע צ"ס יד"ח) תפס ס"ק (כח) שכל שלא אמר שבועות מוכח שמכווין לא לצאת יד"ח, ועוד שלדעת המהר"ש הלוי (או"ח סי' ה) כל שלא אמר שבועות לא יצא יד"ח כלל.

אמנם דין זה כלל לא פשוט, שהרי מרן הביא בב"י (סי' תפט ס"ק דב) וכן המשמעות הפשוטה בגמ' (מנחות סו.) וברש"י (שם) שלא צריך למנות את השבועות, [וכן פוסק מהר"ה (ספר המאור פסחים כח. מדפי הרי"ף)] שלא צריך למנות שבועות אלא רק בסוף כל שבוע ושבוע, כגון בשבעה ימים שהם שבועיים, אבל בשמונה תשעה ארבעה עשר יום שהם שבועיים, אבל בשמונה תשעה וכדו' לא צריך למנות כמה שבועות, והמנהג [כן מבואר ברא"ש (שו"ת הרא"ש כ"ל כד סי' יג) ובר"י (שם) וכן ברז"ה (שם)] לומר כל יום את השבוע, וממילא כיון שמעיקר הדין לא חייב למנות שבועות כל יום, אם הוא אמר את מספר הימים ולא את השבועות הוא יצא יד"ח מעיקר הדין, ואי אפשר לצרף זאת לספק ספיקא.

האם בספק ספיקא מצרפים דעה שלא הובאה בשו"ע?

דעת הבא"ח (רב פעלים ח"ב שאלה ז) וכן דעת הפמ"ג (משבצ"ז סי' לב סק"ב) והגר"ש קלוגר (שו"ת טוב טעם ודעת תניינא סי' ריט) ועוד (עיין עין יצחק ח"ב עמ' שה) שכל דעה שלא הובאה בשו"ע אי אפשר לצרפה לספק ספיקא אפילו שהובאה בב"י, כיון שרק דעה שהיא חשובה מרן חשש לה והביא אותה בשו"ע ולכן חוששים לה, אבל אם היא דעה פחות חשובה לא מצרפים לס"ס, ודעת היב"א (או"ח ח"ד אות טז) שאף בכה"ג שלא הובאה בשו"ע מצרפים לס"ס.

האם ספירת העומר (בזה"ז) היא מדאורייתא או מדרבנן?

נחלקו הראשונים: האם ספירת העומר בזה"ז היא מהתורה או מדרבנן, דעת הרמב"ם (תמידין ומוספין פ"ז הל' כב) וכן דעת הראב"ה, או"ז, והמורדכי שספירת העומר אף בזמן הזה היא מהתורה כיון שעיקר הספירה היא למתן תורה [ועוד שהרי גם בזה"ז אפשר להקריב קורבנות שקדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבוא], אמנם דעת רוב הראשונים (הרא"ש, הרשב"א, הנימוק"י, האבודרהם, וכו') שספירת העומר בזמן הזה היא רק מדרבנן, כיון שהמניין הוא מקצירת העומר, וכיון שאין בזה"ז קצירת העומר ולא קורבן העומר ממילא הספירה היא רק מדרבנן וזכר למקדש, מסקנת השו"ע (בב"י סי' תפט) וכן דעת החו"ע (יו"ט עמ' ריב) כדעת רוב הראשונים שהספירה היא רק מדרבנן, אמנם דעת המקובלים וכן הוא בבא"ח (לשון חכמים ח"א סי' עז), ובכה"ח סי' תפט ס"ק ז) שהספירה היא מדאורייתא.

ועפ"ז נחלקו האם לומר בנוסח הלשם יחוד מצות עשה, וכן האם לומר את הפסוקים של וספרתם לכם וכו',

ודעת הרב שלום כהן צוק"ל לומר את נוסח הלשם יחוד: "אנו באים לקיים מצוות ספירת העומר", ולא יאמר מצוות עשה, וימשיך "ונאמר בתורה" וכו', ויאמר את הפסוקים, כיון שיש ענין לומר את הפסוקים, בין אם מצווה זו מדאורייתא שאז צריך לומר היכן כתובה המצווה, ובין אם המצווה מדרבנן כיון שעצם מצווה זו נובעת מהפסוקים האלו, אלא שבזמן הזה שאין בהמ"ק ואין הקרבת העומר אין גם מצוות ספירת העומר מדאורייתא, אבל יש ענין באמירת הפסוקים שהם הכנה למצווה ויצא בכך לכו"ע.

שאלו חברו כמה היום לעומר וענה לו כך וכך האם יוכל להמשיך לספור בברכה?

כתב בחו"ע (יו"ט עמ' רמו) שאם ענה לו היום כך וכך לעומר, לא יוכל להמשיך לספור בברכה, אבל אם לא אמר לו את מילת היום אלא עמה לו רק כך וכך לעומר, יש להתיר לו להמשיך לספור בברכה, משום שאפשר לצרף ספק ספיקא, ספק שמא לא יצא יד"ח משום שלא

מעשה בירחור

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שאלה: איציק השתתף במכרז על רכב יוקרתי וזכה במכרז, לאחר שלקח את הרכב ובירר אצל מומחים התברר לו שהמחיר שהציע אינו שווה את הרכב ועל כן טוען איציק לביטול המקח הואיל ונתאנה, לעומתו טוענים בעלי המכרז כי הוא זה שהציע את המחיר ולא הם שהונאו אותו על כן לא יוכל לבטל את המקח, עליו ובאו שני הצדדים לבית הדין לברר הדבר.

תשובה: אם איציק לא שילם עדין את הכסף ומעוניין לחזור בו, יכול, ואין הם יכולים לחייבו לקיים את המקח, אך אם כבר שילם עבור הרכב אין הוא יכול לחזור בו.

הנימוק: בנתיבות המשפט (סימן קט ביאורים סק"ה) משמע דבכה"ג אין אונאה, כיון שהלוקח מוסיף במחיר מדעתו. וע"ע שו"ת שואל ומושיב (מהר"ד ח"ג סימן קלז) שכתב שאין במכירה פומבית או דבר הנמכר בהכרזה אונאה משום שסבר וקיבל. והמהרש"ם במשפט שלום (סימן רכו סעיף טז) הביא שבספר יהושע משמע דס"ל שיש דין אונאה, ופלפל בראיות ולא הכריע ע"ש.

אמנם בשו"ת תשורת ש"י (ח"א סימן תנו) הוכיח מתשובת הרא"ש (כלל יג סימן כ) שגם במכירה פומבית יש אונאה, שהרי נשאל הרא"ש גבי חכירות המס הנמכרת [על ידי מושל העיר] בהכרזה מי יהיה טובה המס מאותם הנכנסים לעיר, וטענו החוכרים שנתאנו במקח, והשיב להם הרא"ש שאין כאן אונאה הואיל וחכירות המס היא לפי המזל כי לעולם אין ידוע כמה יעשה באותו שנה ע"ש ולא כתב להם שאין אונאה בשביל שנמכר בהכרזה ע"ש.

ולמעשה הפתחי חושן (פ"י הלכה טו) כתב שיש אומרים שאין אונאה במכירה פומבית ע"ש. ועל כן נראה דכל כה"ג יכול המוחזק יכול לטעון קים לי. ואם הכסף עדין בידו של המתאנה יכול לבטל את המקח ואם כבר שילם הרי בעלי המכרז כבר מוחזקים ואינו יכול לחזור בו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

איגרת ל בני הנעורים

מקום תורה?

בחדר הבית דין של מעלה לטעון מיוסף

ולא מהתורה עצמה - שלתורה ערך עליון ולא אמצעי כלומר מחמת כבודה של התורה שהיא מטרה ותכלית עצומה בפני עצמה, לא מביאים אותה ואומרים שהיא סיבה אפילו לדבר נישגב ועצום כמו הנצלות מיצר הרע כי זה מפחית מערכה כאשר נאמר שזה מטרתה... ודו"ק.

במנחות (צט:) שאל בן דמא בן אחותו של רבי ישמעאל את רבי ישמעאל כגון אני שלמדת כל התורה כולה, מהו ללמוד תורה יונית? קרא עליו מקרא זה "לא ימוש ספר התורה הזה מפך והגית בו יומם ולילה" (יהושע א, ח'), צא וכדוק שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמוד חכמה יונית."

הביאור בזה שאעפ"י שלמד ויודע את התורה כולה מחוייב הוא להמשיך ולחזור אפילו את הידוע לו וללמוד מפני שלמוד התורה אינה אמצעי כדי לדעת תורה, הלימוד עצמו הוא המטרה והתכלית. ועל אף שעיקר הלימוד הוא לאסוקי שמעתיא אליבא דהילכתא אך הלימוד עצמו טפא מהותו מצווה ולכן אפילו כשאין תוצאות מהלימוד כגון שלמד את הידוע לו מכבר, הלימוד עצמו הוא עצם המצווה.

במסכת כלה רבתי (פרק שני) מסופר "תניא בשני בצורת ציוה רבינו הקדוש ופתח אוצרות חטים וכל מאכל, מה עשה, הכריז ואמר יכנסו כל בעלי מקרא ומשנה והלכות והגדות, ועמי הארץ אל יכנסו. דחק ונכנס ר' יונתן בן עמרם, אמר ליה: כלום יש בידך תורה? אמר לו: לאו. אמר ליה ובמה אפרנסך? אמר לו: רבי, פרנסני ככלב וכעורב. לאחר שנתן לו, היה רבינו הקדוש יושב ומצטער ומתנחם, אמר אי לי, מה עשיתי שנתתי פתי לעם הארץ. אמר לו: ר' שמעון שמא יונתן בן עמרם תלמידך הוא שאין רצונו להנות מכבוד תורה מימיו, בדקו ומצאו שהוא כן. באותה שעה אמר רבי יכנסו הכל."

ויש לעיין מה טעם לסבול חרפת רעב ולא להנות מכבוד תורה? ויש לומר, המשתמש ונהנה בכבוד תורה תמורת חטים ומאכל, פירוש שכבוד תורה אמצעי להשיג את החטים ודבר מאכל, ולוא לא הסכים ר' יונתן בן עמרם כי ידע שלתורה יש ערך עליון ואינו יכול להשתמש בה להשגת צרכיו ואפילו החיוניים ביותר.

תורה חמדה גנוזה היא אצל הקב"ה עוד קודם בריאת העולם תתקע"ד דורות (פסחים נד.) וממנה הושתת העולם ונברא - ערכה כל ישוער.

ה' יזכינו לאהוב תורה ולא להיות עינינו צרה בתורתם של חברינו אלא לשמוח בה, ובה מתבטאת חשיבות וערך התורה לגבינו.

תלמידי רבי עקיבא

איתא ביבמות (סב:) "שנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת ועד אנטיפרס וכולם מתו בפרק אחד בין פסח לעצרת, מפני שלא נהגו כבוד זה בזה והיה העולם שמם, עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר' מאיר ור' יהודה ור' יוסי ור' שמעון ורבי אלעזר בן שמוע והם הם העמידו תורה."

ופירש המהרש"א "ולא נהגו כבוד זה לזה" - שלא חש כל אחד מהם על כבוד התורה של חברו, ואין כבוד אלא תורה, ולכן מתו במידה זו כי הוא חייך ואורך ימך". (כלומר חסרון בכבוד התורה של חברו זה חסרון בתורה אצלו, וכשאין תורה אין חיים שהרי כי הוא אורך ימך.)

תלמידי ר"ע לא נהגו כבוד זה בזה, אם היו מכזים אחד את השני, אילו היו רבים, אילו היו שונאים יתכן שלא היו ראויים לעונש כל כך חמור, מפני שחוסר במידות ודרך ארץ אינו מצדיק עונש שכזה, אבל לא נהגו כבוד זה בזה, כשלא מכבד את חברו הלומד תורה, זאת אומרת שאין התורה מכובדת כל כך בעיניו, שאעפ"י שאינו מעריך את חברו משום אישיותו אבל בכל אופן חברו לומד תורה ויש לכבדו משום זה. וכשלתורה אין ערך וכבוד מירבי אין היא משפיעה כבר על האדם וממילא אין כאן חיים, כי הוא חייך ואורך ימך.

שנינו באבות (ו' ט') "אמר ר' יוסי בן קסמא, פעם אחת היתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד, ונתן לי שלום, והחזרתי לו שלום, אמר לי רבי מאיזה מקום אתה, אמרתי לו מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני, אמר לי: רבי! רצונך שתדור עמנו במקומינו, ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם, אמר לו ר' יוסי אפילו אתה נותן לי כל ממון שבעולם אינני דר אלא במקום תורה שנאמר "טוב לי תורת פך מאלפי זהב וכסף". (תהלים קי"ט)

ושואלים מדוע לא הסכים ר' יוסי לקחת כל הכסף הזה ולבנות בו מקום תורה? לפתוח ישיבות, תלמודי תורה להביא רבנים.

ויש לומר, שלדעת אותו עשיר הערכה לתורה נמדדת בכסף, שעל ידו רצה לבנות ולהשיג תורה, לקנות כביכול את הרב כדי להביאו למקומו. אם כן ערך הכסף עולה על ערך התורה שהרי הדבר היקר קונה את הפחות ואם אפשר לקנות תורה בכסף, הכסף חשוב יותר ודו"ק. על כן השיב לו ר' יוסי בן קסמא איני דר אלא "במקום תורה" - מהו

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

בניהו יששכר בן שרה

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת שמני

צללו למעמקי הים ולעומק הפרשה ומצאו את כל הפריטים המסתתרים בתמונה!

הפריטים שעליכם לחפש:

1. פר - קרבן אהרן.
2. שעיר עזים - קרבן העם.
3. כבש - קרבן עולה.
4. מנחה - קרבן מסולת.
5. דם - זריקה על המזבח.
6. סכין - לשחיטה.
7. לבוש בני אהרן - הכהנים.
8. בגדי כהונה - לבוש הכהן הגדול.
9. אש זרה - האש שהקריבו.
10. קטורת - הבשמים.
11. אפר - שרידי הקרבן.
12. עצי הסקה - לאש.
13. גמל - חיה לא טהורה.
14. שכן - לא טהור.
15. תנשמת - עוף טמא.

האם תצליחו לגלות את כולם?
בהצלחה!

מצא את ההבדלים

לימוד פרקי אבות

מצאו את 15 ההבדלים בין התמונות!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

פירוש הרמב"ם

דברי תורה
דרך אודו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ספירת העומר

דהיינו השראת השכינה הקדושה בעם ישראל בא הקב"ה ונותן לו מכה גדולה שאין כמותה להוציא ממנו כל הנאה גשמית מהמעשה שעשה עד שיאמר בלבוש ודאי שכלפי העולם הזה והכבוד שקיבלתי לא היהי משתלם המעשה כלל ועל ידי זה מגיע לתכלית השלימות של הלשם שמים במעשה שעשה שאין לו בה אפילו נגיעה קטנה של כבוד אלא הכל לשמו יתברך ואף שאצל אהרן ודאי שלא היה חלילה נגיעה זו אבל גם את השמחה שנהנה מהמצווה וההרגשה של התרוממות וקרבת ה' לא נותנים בכדי להינות ממנה בעולם הזה...

כמובן שבדבר הוא דק מן הדק וגם זה אינו במוסגים שלנו אלא במוסגים של אהרן קדוש ה' שמה שאצלו מחשב כעבירה אצלינו נחשב כמצווה... וכל זאת הוא בכדי שהאדם יזכה להיות נקי וזך ועל ידי הנסיון הגדול וקבלתו אותו באהבה הריהו חותם את המעשה המצווה לכבודו יתברך ועולה הכל לרצון בסוד הביטול והקרבת אישה ריח ניחוח להי"ת וקבלת ד' מיתות ב"ד באהבה גמורה שדבר זה מעיד על תוקף האמתיות של הקשר המופלא של האדם להי"ת יהי רצון שנוכה לתיקון המעשים והמידות והי"ת יתמלא עלינו ברחמים אמן

ויתכן שיש קשר לדברים אלו גם לענייני דיומא ימי ספירת העומר אשר מתו תלמידי רבי עקיבא שהרי נתאר לעצמינו את האדם הגדול בענקים אשר הקים ממלכה אדירה של עשרים וארבע אלף תלמידים לכבוד הי"ת איזה שמחה להכנס לבית מדרשו העצום איזה שמחה יש לראות את כמויות המאכל והמשתה העצומים הנדרשים מידי יום למזון התלמידים הרבים איזה רעש של שמחת התורה בבית מדרשו והנה בזמן קצר הכל חרב הכל הלך אלא שרבי עקיבא שזכה למות על קידשו שם שמים באהבה כבר נסתגל לזאת במות תלמידיו כאשר קיבל את הדין באהבה ורק לאחר שהגיע לדרגת אהבת ה' זו והוכיח בדרגתו שכל מעשיו אינם אלא לכבודו יתברך בלבד רק אז היה לו את הזכות להשפיע את קדושתו לתלמידיו הגדולים אשר מהם נפוצה כל התורה שבעל פה כמובא בגמ' וברש"י שכל תורה שבעל פה שהיא יינה של תורה הועברה לעם ישראל על ידי רבי עקיבא וזכותו תגן בעדינו אמן

ל', שנכנסתי ונתביישתי. מיד נכנס משה עמו ובקשו רחמים וירדה שכינה לישראל:

ויצאו ויברכו את העם - אמרו ויהי נועם ה' אלהינו עלינו (תהלים צ"ז), יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם. לפי שכל שבעת ימי המלוואים, שהעמידו משה למשכן ושמש בו ופרקו בכל יום, לא שרתה בו שכינה, והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה משה רבינו, כל הטורח שטרחנו, שתשרה שכינה בינינו ונדע שנתכפר לנו עון העגל. לכך אמר להם זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (פסוק ו'), אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שע"י קרבנותי ועבודתו תשרה שכינה בכם ותדעו שהמקום בחר בו: רואים שלאהרון הייתה בושע עצומה ונכנסו והתפללו בכח התפילה והרחמים וכו' ועי"ז שרתה שכינה על עם ישראל וזכו כלל ישראל לקדושה ולשמחה עצומה שלא הייתה כמותה.

והמתבונן יראה שהנה מיד בפסוק אחריו (פסוק י') מתחילה פרשת נדב ואביהו, שני בני אהרן קדושי עליון, אהובי המקום ואהובי אביהם, והוא דבר פלא עצום שלאחר שזכו ישראל להשראת השכינה ולהוכחה מהי"ת שמחל להם על עוון העגל וגם אהרן הכהן וכה לזה ולא נעשה נס הורדת האש מן השמים אלא על ידו ועכ"ז בדיוק בזמן זה הי"ת מוצא לנכון להמית את שני בני אהרן אשר שקולים כמשה ואהרן בחירי האומה

ויש להבין מהו העומק של העניין ומה הי"ת רוצה ללמדנו בזאת, ואף אם לא נגיע לחקר האמת בכל דבר, אבל אמרו רבותינו לא עליך המלאכה לגמור אלא שאי אתה בן חורין להפטר הימנה, ואומרים חכמינו זלה"ה שטעם העניין שנהרגו נדב ואביהו בדיוק פרק זה היינו ללמדנו א. שגם אחרי מצווה גדולה שאדם עושה או זכות גדולה שהקב"ה מזמן לו הרי הוא צריך להרגיש בושע עוד יותר עצומה מהי"ת על כך שזיכה אותו ה' בקירבה אליו על אף שלא מגיע לו. כמובן שאצל אהרן הכהן בחירי ה' אין העניין כלל במוסגים הפשוטים לנו אבל כלפי גדלותו העצומה של אהרן הכהן יש להי"ת תביעה יותר עצומה כפי שנאמר בקרובי אקדש

אלא שיש כאן עוד עומק חשוב ונוסף והיינו שפעמים הקב"ה מתנהג בצורה מיוחדת שבהביט ראשון היא נראית פלאית תאכל בעומק שלה יש הרבה הבנה במוסגים שהי"ת דורש מאת עבדיו הנאמנים והיינו שכאשר אדם עושה דבר גדול לפני הי"ת כדוגמת אהרן הכהן שזכה לעשות את הדבר הגדול בעולם

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולוקני ישראל - ופירש רש"י שמיני למלואים, הוא ראש חודש ניסן, שהוקם המשכן בו ביום ונטל עשר עטרות השנויות בסדר עולם (פרק ז):

ובמדרש שם מובא בזה הלשון (בראשית רבה בראשית) עשר עטרות נטל אותו היום, ראשון למעשה בראשית, ראשון למלכים, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לשכינה, שנא' (שמות כה) ועשו לי מקדש, ראשון לברכה, ראשון לעבודה, ראשון לאיסור הבמה, ראשון לשחיטה בצפון, ראשון לירידת האש, שנא' (ויקרא י') ותצא אש מלפני ה' וגו'.

נמצא שיום זה הוא יום עצום ביותר יום בו הוטל על אהרן קדוש ה' לעשות את התפקיד הגדול ביותר בעולם, דהיינו להביא את השכינה על עם ישראל על ידי שתדד אש מן השמים לאכול הקורבנות וכפי שכתוב בהמשך (ט ז) ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה'. יום של כפרה לכלל ישראל ויום של השראת השכינה בעם ישראל וכתוב ברא"ש בפירושו על התורה בפרשת שמיני שבאותו יום נתמנה המלאך מיכאל שר ישראל הכהן העליון שנאמר 'נראה אליכם', 'נראה' אותיות אהרן. 'אליכם' אותיות מיכאל וזכה אהרן להמשיך כהונה לכל צאצאיו.

והנה ברש"י על הפסוק הנזכר ביאר וז"ל קרב אל המזבח - שהיה אהרן בוש וירא לגשת. אמר לו משה למה אתה בוש, לכך נבחרת: עכ"ל דהיינו שהיה בוש מהי"ת מחמת מעשה העגל וכו' בבחינת חטאתי נגדי תמיד וגם אם הי"ת אומר לו שבסלח אבל בוש ממעשיו וכו'.

ובהמשך פסוק (כג) כתוב **ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד ה' אל כל העם**. ופרש"י ויבא משה ואהרן וגו' - למה נכנסו, מצאתי בפרשת מלואים בברייתא הנוספת על תורת כהנים שלנו למה נכנס משה עם אהרן, ללמדו על מעשה הקטרת. או לא נכנס אלא לדבר אחר, הריני דן ירידה וביאה טעונות ברכה, מה ירידה מעין עבודה, אף ביאה מעין עבודה, הא למדת למה נכנס משה עם אהרן, ללמדו על מעשה הקטרת. **דבר אחר כיון שראה אהרן שקרבו כל הקרבנות ונעשו כל המעשים ולא ירדה שכינה לישראל, היה מצטער ואמר יודע אני שכעס הקדוש ברוך הוא עלי ובשבילי לא ירדה שכינה לישראל**. אמר לו למשה משה אחי כך עשית